

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρσπὸν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνώσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἔν γενεὶ τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσιν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος

Ἀθήναι 24 Ὀκτωβρίου 1931

Ἔτος 53ον.—Ἀριθ. 47

40^Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΛΟΙΠΟΝ, με χάσατε; Με πεθυμήσατε; Μ' ἀποζητήσατε; Νομίσσατε πὺς πέθανα; Πὺς μετανάστευσα εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἢ εἰς τὴν Αὐστρία; Ἢ πὺς ἐπαγα πιά νὰ εἶμαι ψυχολόγος τῆς ἀγαπητῆς σας «Διαπλάσεως»;

Μὴν ἀνησυχῆτε. Τίποτε ἀπ' αὐτὰ. Οὔτε πέθανα ποτέ μου, οὔτε μετανάστης ἀποφάσισα νὰ γίνω, οὔτε τὴν ἀγαπητὴν καὶ σεβαστὴν μου κυρία Διάπλασι θὰ ἐγκαταλείψω ποτέ. Ἀπλούστατα, ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα πού εἶχα ἐξαφανιστεῖ, — σκύψτε νὰ σᾶς τὸ πὺ σ' αὐτὴ γιὰτὶ εἶναι μυστικὸ — ἐκαὶ τὸν ντέντεκτιβ!

— Πώς; θ' απορήσετε. Έσ' ο φιλήσυχος Άνανίας, πού άγα-
πᾶς τὸ καθήκον, τὸ ραχάτι, τὴν ἡσυχία σου, αποφάσεις νά μιμη-
θῇς τὸν Σέρλοκ Χόλμς;
Μάλιστα ἐγώ. Κι' αὐτὸ γιὰ χάρις σας. Γιατί — σκύψτε πάλι νά
σας τὸ πῶ, γιατί εἶναι μυστικό — ἔψαχνα νά βρῶ τὰ χαμένα γράμ-
ματα τῆς Κυριακῆς!

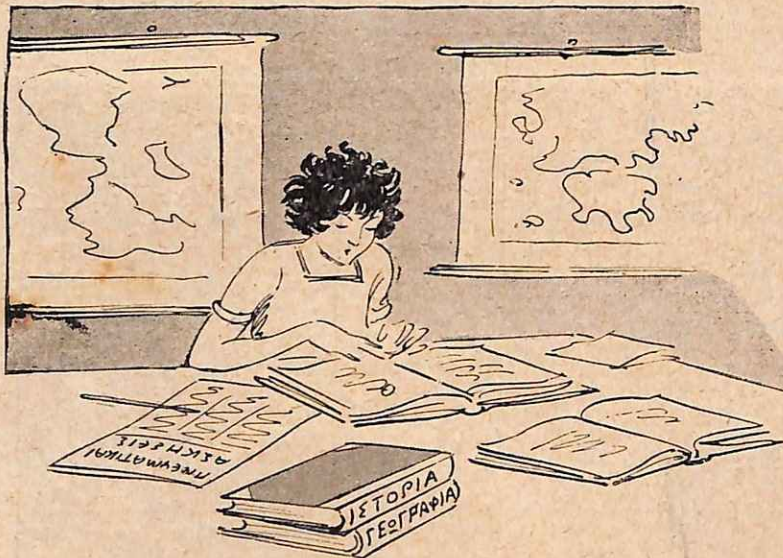
**

Όταν τώρα καὶ πέντε μῆνες με φώναξε ἡ κυρία Διάπλασις
στὸ γραφεῖο τῆς γιὰ νά μοῦ ἀναθέσῃ τὴν «Κυριακή», πῆρα τὸ πα-
κέτο, τὸ ζύγισα λίγο στὰ χέρια μου καὶ τὸ κοίταξα λίγα λεπτά
χωρὶς λέξη.

— Γιατί ἔτσι συλλογισμένος, Άνανία; ρώτησε ἡ κυρία Διά-
πλασις. Σοῦ φαίνεται βαρὺ νὰ γράψῃς πάλι τὴν Κυριακή κατακα-
λόκαιρα;

— Κάθε ἄλλο παρὰ βαρὺ μοῦ φαίνεται, εἶπα βυθισμένος στὶς
σκέψεις μου. Ἀπεναντίας μοῦ φαίνεται *πολὺ ἐλαφρὸ*.

— Ε, τόσο τὸ καλὺτερο, ἔκανε ἡ κυρία Διάπλασις. Πάρε τὰ
γράμματα καὶ πήγαινε νά τὰ διαβάσῃς.

«Η Ἡλιόλουστη ξεφυλλίζει ὅλα τὰ βιβλία κι' ἀνοίγει ὅλους τοὺς χάρτες...»

— Τόσο τὸ καλὺτερο; φώναξε. Τί λέτε, κυρία Διάπλασις;
Ἀπεναντίας, αὐτὸ εἶναι δρᾶμα, συμφορὰ, καταστροφὴ!

— Ὁχι, καίμενε Άνανία, ἔκανε ἡ κυρία Διάπλασις. Κοντεύεις
νά γεράσῃς καὶ μυαλό δὲν ἔβαλες. Με βλέπεις ἀπασχολημένη,
πνιγμένη στὴ δουλειά, καὶ σὺ μοῦ μιλάς μ' αἰνίγματα. Ἄν ἔχῃς
τίποτε νά πῆς, πές το καθαρά.

— Μά εἶναι ἀνίχνυση νά σὰς τὸ πῶ ἐγώ; εἶπα καὶ πῆρα κογτὰ
στὸ γραφεῖο. Δὲν τὰ βλέπετε καὶ μόνη σας; Εἶναι αὐτὰ τὰ γράμ-
ματα ὅσα λαβαίνουμε συνήθως κάθε «Κυριακή»; Μά οὐτε τὰ μισά,
οὐτε τὸ τρίτο δὲν εἶναι!

— Ἀλήθεια, παραδέχτηκε ἡ κυρία Διάπλασις. Σὰ λίγα μοῦ
φαίνονται καὶ μένα.

— Κάποιος θὰ ἔβαλε πάλι τὸ χεράκι του γιὰ νά γίνῃ τὸ συνει-
θισμένο ἐπισόδιο, εἶπα. Καὶ μάλιστα πρὶν τὰ παραλάβω ἐγώ.

— Ἀ, ὄχι, αὐτὸ δὲν ἔγινε! ἔκανε ἡ κυρία Διάπλασις. Γράμμα ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ συρτάρι μοῦ δὲν ἐπιτρέπεται νά λείψῃ.
Ἀμέσως θὰ ἐνεργοῦσα ἀνακρίσεις.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, παιδιὰ μου, αἰστάνθηκα τὸν ντέτεκτιβ νά
γεννιέται μέσα μου.

— Σὰς παρακαλῶ, κυρία Διάπλασις, εἶπα. Ἀρῆστε τὶς ἀνα-
κρίσεις νὰ τίς κάνω ἐγώ. Καὶ ἀναθέστε μου γενικά ὅλη τὴν υπό-
θεση. Νά ἴδῃτε πῶς θὰ λύσω τὸ μυστήριό ἀμέσως.

— Ἀς εἶναι, ἀφοῦ τὸ θέλεις, ἐγὼ στὴν ἀναθέτω, εἶπε ἡ κυρία
Διάπλασις. Κι' ἀπ' τὸ Θεὸ καὶ στὰ χέρια σου.

Ἔτσι ἀρχίζει τὸ σπᾶδιό μου ὡς ντέτεκτιβ.

Στὴν ἀρχή, ὅταν πῆρα τὰ γράμματα καὶ τὰ πήγα στὴν κάμαρά
μου, ἡ πρώτη μου σκέψη ἦταν νά κλειστῶ μέσα καὶ νά καθήσω
νά διαβάσω ὅλους τοὺς τόμους τοῦ Σέρλοκ Χόλμς, γιὰ νά ἴδῶ πῶς
θὰ ἐνεργοῦσε ὁ μεγάλος αὐτὸς ἀστυνομικὸς σὲ παρόμοια περι-
πτώση. Ὑστερα σκέφθηκα:

— Ὡς πού νὰ τοὺς διαβάσω ὅλους αὐτοὺς τοὺς τόμους θὰ πε-
ράσουν κάμποσες ἡμέρες. Καὶ ὥς τότε τὸ πρᾶγμα θ' ἔχῃ πιά
κρυώσει. Λοιπὸν τὸ σίδηρο, καθὼς λέει κι' ἡ παροιμία, πρέπει
κάνεις νά τὸ χτυπάῃ ὅσο εἶναι ζεστό. Καὶ τὸν δρᾶστη ἐνὸς ἐγκλή-

ματος πρέπει νά τὸν ἀνακαλύπτῃ ἐνὸς ἀκόμῃ ἔχει μπροστά του
ζωντανὴ τὴν κακούργα πράξη του. Ἐμπρὸς λοιπόν, Άνανία. Ἐχε
ἐμπιστοσύνη στὴν πρωτοβουλία σου καὶ μὴ ξετᾶς νάντιγράφῃς
τὶς μεθόδους τοῦ Σέρλοκ Χόλμς. Δεῖξε καὶ λίγη πρωτοτυπία καὶ
κάνε ὅ,τι σοῦ καταβῇ τὸ μυαλό σου.

Κατάστρωσα λοιπὸν εὐθὺς τὸ σχέδιό μου: «Μὴ γνῶτω ἡ ἀρι-
στερά σου τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ σου» πού λέει καὶ τὸ Εὐαγγέλιο. Κανέ-
νας ἀπ' τὸ σπιτικό δὲν ἔπρεπε νά μάθῃ πῶς εἶχαν χαθεῖ γράμ-
ματα, ἐκτὸς ἀπὸ κείνους πού τὸ ἤξεραν κιόλας. Γι' αὐτὸ ἀποφά-
σισα νά κάνω τὶς ἀνακρίσεις μυστικά. Καὶ πρώτη — πρώτη θέλησα
ν' ἀνακρίνω τὴν κυρά Μάρθα, πού ἐπειδὴ μπαινοβγαίνει ὅλη τὴν
ὥρα στὸ γραφεῖο τῆς «Διαπλάσεως» γιὰ νά συγυρίξῃ καὶ ξεσκονίξῃ,
μπορεῖ καμμιὰ φορὰ, ἀφηρημένη, νά πέρασε τὰ γράμματα γιὰ τί-
ποτα παλιοχαρτά καὶ νά τὰ πέταξε στὰ σκουπίδια, ὅπως ἄλλωστε
ἔχει συμβεῖ κι' ἄλλη φορὰ.

Τὴν κάλεσα λοιπὸν στὴν κάμαρά μου χωρὶς νά τῆς πῶ τί τὴν
θέλω, καὶ πῆρα εὐθὺς ὕψος ἐπίσημο καὶ μυστηριώδες.

— Ἀκούσε, κυρά Μάρθα, εἶπα. Πρόκειται γὰ μένα πολὺ σο-
βαρὴ υπόθεση. Ὑπόθεσε πῶς ἔλαβες δικαστικὴ κλήση καὶ πῶς
τώρα βρίσκεσαι στὸν ἀνακριτὴ γιὰ νά δώσῃς τὴν κατάθεσή σου.
Εἶσαι ὑποχρεωμένη νά πῆς τὴν ἀλήθεια καὶ μόνο τὴν ἀ-
λήθεια.

— Χριστὸς καὶ Παναγία, παιδάκι μου! ἔκανε ἡ κυρά
Μάρθα κι' ἀρχισε νά σταυροκοπιέται. Δικαστικὴ κλήση ἐγώ;
Τέτοιο ρεζίλι νά πάθω τώρα στὰ γεράματα; Ἄμ' δὲν
πάω στὴν ἀνάκριση κι' ἄς μοῦ κόψουν πρόστιμο!

— Δὲν με καταλάβες τί θέλω νά σοῦ πῶ, κυρά Μάρθα.
Δὲν πρόκειται νά πᾶς στὸ δικαστήριο. Σὲ μένα ἐδῶ θὰ
δώσῃς ἀνάκριση καὶ θὰ μοῦ πῆς τί ἔκανες τὰ γράμματα τῆς
Κυριακῆς.

— Τὰ γράμματα τῆς Κυριακῆς; Καὶ ποῦ τὰ εἶδα ἐγώ;
Ἡ κυρία τὰ ἔχει.

— Ναί, μὰ δὲν τὰ ἔχει πιά. Δηλαδή δὲν τὰ ἔχει ὅλα.
Καὶ γιὰ νά μὴν τὰ ἔχῃ ὅλα, πάει νά πῇ πῶς κάποιος τὰ ξά-
φοισε «Χέρι πού δὲν πάρει, τόπος δὲν ἀδειάζει» λέει ὁ λό-
γος. Κι' ἐπειδὴ ἐσὺ νταραβερίζεσαι περισσότερο ἀπ' ὅλους
μετ' ὁ γραφεῖο τῆς κυρίας, γι' αὐτὸ εἶπα μήπως κατὰ λά-
θος τὰ πήρες καὶ τὰ πέταξες καμμιὰ μέρα.

— Πά, πά, πά, Θεὸς φυλάξῃ, ἐγὼ τέτοιο πράγμα; Ἄμ'
ἐγώ, παιδάκι μου, ὅταν ξεσκονίζω τὰ χαρτιά τῆς κυρίας,
τὰ κρατῶ σάν τ' ἄγα μυστήρια στὰ χέρια μου. Τόσο πιά
ξεμωραμένη δὲν εἶμαι!

Καὶ πάλι ἀρχισε ἡ κυρά Μάρθα νά σταυροκοπιέται καὶ
νά διαμαρτύρεται ὡς πού μ' ἔπεισε καὶ μένα πῶς ἦταν ἄθωα
καὶ... τῆς ἔβγαλα ἀπαλλακτικὸ βούλευμα.

Ἡ σειρά τῶν ἀδελφῶν μου τώρα. Κι' ἀρχισα ἀπὸ τὴν
Κική, πού με τὴ μανία πού ἔχει γιὰ τὰ γραμματόσημα, μπο-
ρεῖ νά πήρε τοὺς φακέλους μαζί με τὰ γράμματα πού εἴ-
χαν μέσα, καὶ ἔπειτα νά τὰ «ἐξηφάνισε».

Μά καὶ ἡ Κική ἡ καίμενη διαμαρτυρήθηκε με δάκρυα, πῶς οὐτε
εἶδε οὐτε ἤξερε τὰ γράμματα τῆς Κυριακῆς, καὶ μοῦ ὁρκίστηκε
τὸν μεγαλύτερό της ὄρκο πῶς οὐτε πλησιάζει κἀν τὸ γραφεῖο τῆς
κυρίας Διαπλάσεως, ἀπὸ φόβο μήπως χαθῇ τίποτε καὶ βρεῖ τὸ
μπελά της. Τὸ κακὸ ὅμως εἶναι, πῶς παρ' ὅλο πού σύστημα στὴν
Κική ἀπόλυτη ἐχεμύθεια, ἐκείνη, μόλις βῆκε ἀπὸ τὴν κάμαρά
μου, ἔτρεξε καὶ ἀνῆγγελε τὸ νέο σὶς ἀδελφές μου με μᾶτια γουρ-
λωμένα ἀπὸ τὸν τρόμο, πῶς τὰ γράμματα δηλ. τῆς Κυριακῆς χά-
θηκαν κι' ὁ Άνανίας ἔχει ἀπόφαση νά στείλῃ στὴ φυλακὴ ὅποιον
βρῇ ἔνοχο.

Καὶ τὴν ἄλλη στιγμή εἰσορροῦν, μᾶτια μου, μέσα στὴν κά-
μαρά μου κι' οἱ έντεκα χαριτόβρυτες ἀδελφές μου, ἐκτὸς ἀπ' τὴν
Ἀγάπη πού ἔλειπε στὴν ἐξοχὴ σὲ μιὰ φίλη της. Κι' ἀρχίζουν τὶς
φωνές καὶ τὶς ἐρωτήσεις:

— Ἀνανία, πάλι χάθηκαν τὰ γράμματα;

— Καλέ, Άνανία, σὲ ἀλήθεια χάθηκε πάλι ἡ Κυριακή;

— Δὲν ξέρεις πούος τὰ πήρε;

— Ἀ, ὅλα κι' ὅλα, ἐγὼ με τὴν Κυριακή δὲν ἀνακατεύομαι!

— Νά μοῦ κάνεις, σὲ παρακαλῶ, τὴν χάρι καὶ ἐμένα νά μὴν
μ' ἀνακατέψῃς. Κάνεις ἐσὺ τὰ θαύματά σου κι' ὕστερα βρίσκομε
ἐμεῖς τὸ μπελά μας.

— Βέβαια, ἐσὺ θὰ τὴν ἔχασες.

— Ἐσὺ!

— Ἐσὺ!

— Ἐσὺ! Ἐσὺ! Ἐσὺ! Ἐσὺ!

Ὅριστε μας! Ἀπὸ κατηγοροῦς νά βρεθῶ κατηγορούμενος. Ἀπὸ
ντέτεκα νά βρεθῶ ἔνοχος. Ἀ! μ' αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται!

Σηκώθηκα κι' ἔβαλα τὶς φωνές:

— Σὰς παρακαλῶ νά σιωπάτε ἀμέσως! Τα γράμματα τῆς
Κυριακῆς ἐξαφανίστηκαν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ συρτάρι τῆς κυρίας
Διαπλάσεως, γράμμα πού δὲν ξανάγινε ἴσαμε τώρα, κι' ἐκείνη μοῦ
ἀνέθεσε νά βρῶ πούος τὰ ἔχασε. Ἀλλὰ ἐγὼ τὸν ἔνοχο τὸν ἀνεκά-
λυψα κι' ἄλλομὸνὸ του ὅταν... θὰ τὸν φανερώσω!

Περίμενα πῶς με τὸ κεραυνόβολο αὐτὸ κόλπο ὁ ἀληθινὸς
ἔνοχος θὰ φανεωνόταν. Ἀλλ' ἀπατήθηκα. Καμμιὰ ἀπὸ τὶς
ἀδελφές μου δὲν ἐχλώμιασε. Καμμιὰ δὲν κοκκίνησε. Μονάχα
ὅλες γούλωσαν τὰ μάτια τους κι' ἀνοῖξαν τὰ στόματά τους τόσα!

— Πούος εἶναι; ρώτησαν με μιὰ φωνή:
— Ὅκο τὸ ἀπειλητικὸ ὕψος μου ἐγάθησε. Ὅχι, καμμιὰ ἀπὸ τὶς
ἀδελφές μου δὲν ἦταν...

— Κορίτσια, εἰπ', ἄς ἐγέλασα. Τὸν ἔνοχο δὲν τὸν βρῆκα
καὶ τὸ κακὸ εἶναι πού ἔχω ἀναλάβει τὴν εὐθύνη νά τὸν βρῶ καί,
φυσικά, ν' ἀνακαλύψω καὶ τὰ γράμματα. Κι' ἐνῶ σκόπευα νά τὸ
κρατήσω μυστικό, ἐσεῖς τώρα μοῦ τὰ χαλάτε ὅλα.

— Ἐννοία σου, ἀδελφοῦλή μου, προθυμοποιήθηκε ἡ Ἐλπίς.
Θὰ σὲ βοηθῶ ἐγὼ νά τὰ βρῆς.

— Κι' ἐγώ, εἶπε, ἡ Πίστις.

— Κι' ἐγώ, ἡ Κική.

— Κι' ἐγώ, κι' ἐγώ, κι' ἐγώ!

Στὴν ἀρχὴ θέλησα ν' ἀρνηθῶ αὐτὴ τὴ συνδρομή. Ἀλλὰ
ἔπειτα σκέφθηκα καλὺτερα καὶ εἶπα τοῦ ἑαυτοῦ μου: Κι' οἱ κα-
λὺτεροι ἀστυνομικοὶ ἔχουν τὰ λαγωνικά τους. Μήπως κι' ὁ Σέρ-
λοκ Χόλμς δὲν εἶχε τοὺς βοηθούς του; Κι' ἂν ἀκόμῃ με βοηθοῦ-
σαν οἱ ἀδελφές μου νά βρῶ τὰ γράμματα, τὴ δόξα θὰ τὴν ἔχω
πάντα ἐγώ.

Καθεμιά λοιπὸν ἀπὸ τὶς δώδεκα ἀνέλαβε νά ψάξῃ σ' ἓνα
διαμέρισμα-τοῦ σπιτιοῦ. Ἡ Ἐλπίς στὸ γραφεῖο· ἡ Κική, πού τὶς
ἀρέσουν οἱ ἀναδιφῆσεις, στὴ σοφίτα· ἡ Φιρή ἡ βιβλιοφάγος, στὴν
ἀποθήκη τῶν βιβλίων· ἡ Λίλη καὶ ἡ Καλή, οἱ δύο λιχουδες, στὸ
κελλάρι, κάποια καὶ στὸ μαγειρεῖο, ἄλλη κτλ. Ἐγὼ ἐντωμεταξὺ
κλείστηκα στὴν κάμαρά μου καὶ βυθίστηκα... στὴν ἀνάγνωση τοῦ
Σέρλοκ Χόλμς. Ἔτσι, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ.

Πέρασαν δύο βδομάδες ὡς πού νά τελειώσουν τὰ ψαξίματα.
Ἀναστατώθηκε τὸ σπίτι, ἀλλ' ἀποτέλεσμα... μὴδέν. Τὰ γράμ-
ματα τῆς Κυριακῆς δὲν βρισκόταν οὔτε στὴ σοφίτα, οὔτε στὸ
υπόγειο, οὔτε πουθενά ἄλλω, καὶ ἡ ἀνάγνωση τοῦ Σέρλοκ Χόλμς
δὲν με ὠφέλησε σὲ τίποτε, μόνο πού μοῦ ἔκανε τὸ καζάνι μου κεφάλι
— μπά, μπά, τὸ κεφάλι μου καζάνι ἦθελα νά πῶ. Ἡ μόνη μου
ἐλπίς ἔμεινε ἡ Ἀγάπη (μετ' ὁ δεύτερο ἐννοῶ τὴν ἀδελφή μου τὴν
πρώτη, μετ' ὁ πρώτο δὲν ἐννοῶ τὴν δεύτερη). Μπορεῖ, σκεπτόμουν
νά πήρε αὐτὴ τὰ γράμματα, φεύγοντας, γιὰ νά τὰ διαβάσῃ καὶ νά
τὰ ξεχωρίσῃ, καὶ νά μὴν εἴπε τίποτε. Ἀλλωστε αὐτὴ παραλαμβάνει
τὴν ἀλληλογραφία καὶ ξεχωρίζει τὶς διάφορες ἀπαντήσεις. Λοι-
πὸν ἀπὸ τὰ χέρια της θὰ πέρασαν καὶ τὰ γράμματα τῆς «Κυ-
ριακῆς».

**

Ποτέ μου δὲν περίμενα με τέτοια ἀνυπομονησία καὶ συγκίνηση
τὴν ἐπιστροφὴ ἀδελφῆς μου ἀπὸ ταξίδι. Ὅταν ἦρθε,
τὶ ἀγκαλιές, τί φιλιὰ ἦταν ἐκεῖνα!

— Ἀχ, ἀδελφοῦλα μου, τί καλὰ πού γύρισες! Ἡρ-
δες τέλος πάντων, δόξα σοι ὁ Θεός!

— Καίμενε, Ἀνανία, οὔτε ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ νά εἴ-
χα ἔρθῃ, ἔκανε ἡ Ἀγάπη, πού ὅσποσο εἶχε συγκινηθεῖ
ἀπὸ αὐτὲς τὶς διαχύσεις. Ἐγὼ δὲν ἔλειψα πάνω ἀπὸ δε-
καπέντε μέρες.

— Ναί, μὰ στὴν ἀπουσία σου ἔγιναν φοβερά πράγ-
ματα. Τὶς ἀπαντήσεις τῆς Κυριακῆς... μήπως τίς εἶδες
πουθενά; Χάθηκαν, ἐξαφανίστηκαν μυστηριωδῶς!

— Τί; Δὲν εἶναι πιά στὸ συρτάρι τῆς κυρίας Δια-
πλάσεως;

— Ναί, μὰ ὄχι ὅλες. Νά, κοίταξε, αὐτὸς ὁ σωροῦλά-
κης μοναχά.

— Ἄμ' αὐτὲς εἶναι, δὲν ἔχει ἄλλες.

— Τί; Αὐτὲς εἶναι ὅλες — ὅλες οἱ ἀπαντήσεις τῆς
Κυριακῆς; Δὲν εἶσαι στὰ σωστά σου, Ἀγάπη μου.

— Στὰ πολὺ σωστὰ μου, Ἀνανία μου. Οἱ ἀπαν-
τήσεις ὅλες πέρασαν ἀπὸ τὰ χέρια μου, ἐγὼ τίς ξεχώ-
ρισα, ἐγὼ τίς κοίταξα κι' ἐγὼ τίς ἔβαλα μέσα στὸ συρτά-
ρι. Ἄλλες δὲν ἦσαν.

Ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, κόντεψα νά μείνω κε-
ραυνόπληκτος. Ὅλες τὶς συμφορές τίς εἶχε προῖδει τὸ
ντετεκτιβικό μου δαιμόνιο, αὐτὴ μονάχα ὄχι. Καὶ ὤπη-
ξε ἄλλη μεγαλύτερη; Τὰ παιδιὰ μας εἶχαν βαρεθεῖ, εἴ-
χαν ἀπαυδήσει πᾶ ἀπὸ τὰ χασίματα τῶν γραμμάτων τους καὶ δὲν
εἶχαν ἀπαντήσει στὴν 40ῇ Κυριακῇ! Ἔπεσα σὲ μαῦρη μελαχο-
λία. Κλείστηκα στὴν κάμαρά μου καὶ οὔτε νά φάω ἤθελα οὔτε
νά πῶ. Ἐρχονταν οἱ ἀδελφές μου, ἡ κυρά Μάρθα:

— Ἀνανία, παιδάκι μου, μοῦ ἔλεγαν, μὴν κάνεις ἔτσι. Μὴν
τὸ παίρνεις κατάκαρδα. Πούος ξέρει γιὰ ποῖο λόγο δὲν ἔλαβαν
μέρος πολλὰ παιδιὰ σ' αὐτὴ τὴν Κυριακή. Μπορεῖ νά μὴν τοὺς
ἄρσεν ἡ ἐρώτηση.

— Τί λέτε; Μιὰ τέτοια ἐρώτηση πού δὲν ἔπρεπε νά μείνῃ ἔ-
νας πού νά μὴν ἀπαντήσῃ; Ὅχι, ὄχι, ἄλλος θάνα ὁ λόγος! Ἐγὼ
φταίω, μονάχα ἐγώ. Δὲν παρακάνω πιά ἀλογολογία, κάνω καὶ

τίς Κυριακὲς μιὰ φορὰ τὸ χρόνο. Δὲ φυλάω κἂν τίς ἀπαντήσεις
τῶν παιδιῶν καλὰ, χάνονται οἱ περισσότερες, κι' ἀπογοιευθήκαν
κι' ἐκεῖνα τὰ καίμενα. Ὅλο τὸ φταίξιμο δικό μου εἶναι. Θὰ πῶ
στὴν κυρία Διάπλασι νά βρῇ κανένα πιὸ ἀξιο νά με ἀντικατα-
στήσῃ. Κι' ἐγὼ θὰ πάω νά πνιγῶ!

— Θεὸς φυλάξῃ! Ἔλα στὰ συγκαλά σου!..

— Θὰ πεθάνω!

Μ' αὐτὲς τὶς μαῦρες σκέψεις πέρασε ἓνας μῆνας, ὥσπου ἀπο-
φάσισε ἡ ἴδια ἡ κυρία Διάπλασι νά δώσῃ τέρμα στὴν κατάστασι.

— Ἀνανία, παιδί μου, εἶπε, γιὰ ντετεκτιβ δὲν κάνεις, αὐτὸ τὸ
εἶδαμε. Ἀλλὰ τουλάχιστο τὴν «Κυριακή», πού εἶναι ἡ δουλειά
σου, πρέπει νά τὴν τελειώσῃς. Τὰ παιδιὰ, πολλὰ ἢ λίγα, ἔκαναν
τὸν κόπο νά μᾶς γράψουν καὶ περιμένουν τὴν κρίση. Κάνε μου
λοιπὸν τὴ χάρι νά τὴν ἐτοιμάσῃς αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα.

Τί νά κάνω; Βασιλικὴ διαταγὴ καὶ τὰ σχολία δεμένα. Μὲ βα-
ρετά καρδιά ξεχώρισα τὰ γράμματα, καὶ τὴν ἐπομένη Κυριακὴ μα-
ζεύτηκε τὸ σπιτικό ὁλόκληρο στὸ γραφεῖο, γιὰ νά γίνῃ ἡ κρίσις.

**

— Καθὼς θὰ θυμόσαστε, ἄρχισα, ἡ ἐρώτηση πού εἶχαμε ὑπο-
βάλει στὰ παιδιὰ ἦταν: «Ἀπ' ὅλα τὰ μαθήματά σας, ποῖος ὁ
ἀρῶσει καλὺτερο καὶ γιατί;» Ἡ ἐρώτηση εἶναι ἀπὸ τὶς πιὸ ἐνδια-
φέρουσες κι' ὠραίες πού εἶχαμε ὑποβάλει. Τουλάχιστον ἐγὼ ὁ
καίμενος αὐτὸ νόμιζα, ἀλλὰ τὴν ἔπαθα.

— Τότε τὸ πᾶνμα ἄς σοῦ γίνῃ μάθημα! πετάχτηκε ἡ Κική.
— Καὶ γιὰ σένα αὐτὸ τὸ «μάθημα» θὰ εἶναι τὸ καλὺτερο,
συμπλήρωσε ἡ Φιρή, τὸ ἄλλο διαβολάκι.

— Θὰ σὰς παρακαλέσω νά μοῦ κάνετε τὴ χάρι νά μ' ἀκού-
σετε χωρὶς κρίσεις καὶ σχόλια, εἶπα. Εἶμαι πού εἶμαι στὰ «οὔπα»
μου σήμερα, μὴ με νευριάζετε καὶ σεῖς περισσότερο!

— Τί θὰ πῇ, Ἀνανία, «οὔπα»; ρώτησε ἡ Λίλη.
Προτίμησα ὅμως νά μὴν τῆς δώσω καμμιὰ ἀπάντησις κι' ἐ-
ξακολούθησα:

— Ὅπως συμβαίνει πάντοτε σχεδόν, πολλοὶ φίλοι μας παρε-
ξήγησαν τὴν ἐρώτησι ἡ ἔκαναν πῶς δὲν τὴν κατάλοβαν. Μᾶς
γράφουν πράγματα νόστιμα, ἔξυπνα, ἀλλὰ ἄλλα τοὺς ρωτήσαμε
ἐμεῖς καὶ ἄλλα μᾶς ἀπαντοῦν αὐτοί. Παραδείγματος χάρι, ὁ
Ἄρης μᾶς λέει σοβαρώτατα, πῶς τὸ καλὺτερο μάθημα εἶναι
ἐκεῖνο πού ἔλαβε κάποτε, κλέβοντας σῦκα ἀπὸ ἓναν ξένο
ζήπο, γιατί ἀκόμῃ τὸν πονάει ἡ ράχη του ἀπὸ τὶς ξυλιές πού
ἔφαγε. Ἡ Αἵματοβαμμένη Δόξα μᾶς δηλώνει πῶς τῆς ἀρέσει
ὁ προσκοπισμός πού παρασκευάζει πολῖτες χρησίμους γιὰ τὴν
πατρίδα, γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους. Ἀλλὰ καθὼς
ξέρουμε, ὁ προσκοπισμός δὲν εἶναι μάθημα. Ἡ Χρυσὴ Καρδιά

«Ἡ Παιδαγωγική — λέει ἡ Σαπουνόφρουσα — εἶναι ὁ πυρήνας
πού γύρω του περιστρέφονται ὅλα τ' ἄλλα μαθήματα...»

μᾶς ἀπαντᾷ ἐμμέτρως ὅτι προτιμᾷ «τὰ λόγια τοῦ
Χριστοῦ πού μᾶς διδάσκουν, — νά ἐλεοῦμε τοὺς
φτωχοὺς ὄντας πάσχοντες». Ἡ Ἡλιόλουστη μᾶς
βεβαιώνει πῶς τὶς περισσότερές τῆς γνώσεις τίς
ἔχει ἀποκτήσει χάρις στὴ «Διάπλασι». Ἐκτὸς ἀπ'
ὅλη τὴν ἄλλη ὕλη, οἱ Πνευματικὲς Ἀσκήσεις μο-
νάχα τὴν ἔχουν κάνει «ξεφτέρη» στὴν Ἱστορία, στὴ
Μυθολογία, κα

Λέο κι' εγώ να λύσω το δυσκολότερο αλγεβρικό πρόβλημα».
— Μπράβο της, είπε η 'Αγάπη, αυτό θα πη φιλομάθεια μιά φορά.

— Δέ με ρωτάς κι' έμένα να σου πω; μουρμούρισε η Κική μέσ' από τα δόντια της.

— Τα ίδια λέει κι' η *Ναδία*, εξακολούθησε. Δεν προτιμάει κανένα μάθημα, γιατί όλα μ'ας χρησιμοποιούν στο δύσκολο δρόμο της ζωής, και το κατώτερο μάθημα δεν πρέπει να το παραμελήσει κανείς γιατί μπορεί αργότερα να συντελέσει στην ανάδειξή του.

«Η Χαρά του Σπιτιού φρονεί ότι μιά τούρτα καλίστηται στολισμένη είναι σωστό καλλιτέχνημα!»

γώ δεν είχα ξανακούσει. Κι' όμως η «*Ηβη*» μ'ας το περιγράφει. «Όταν ήταν μικρή, λέει, καθόταν αυτή κι' οι συμμαθήτριάς της στα θρανία «με τα μάτια στηλωμένα, το δείχτη του δεξιού χεριού μπροστά στο κλειστό στόμα, ακούνητες, μαρμαρωμένες».

— Ιϊϊ! Έκανε η Κική, ούτε στιγμή δέ θα μπορούσα να κάνω έτσι!

— Αυτό, έννοια σου, το ξέρω, είπα. Δυστυχώς η «*Ηβη*» δεν μ'ας λέει σε ποιο σχολείο διδάσκουν αυτό το μάθημα για να σέ στείλουμε να το μάθης. Μ'ας λέει όμως ότι της ίδιας της φάνηκε πολύ χρήσιμο και την έμαθε να μη μιλάει παρά μονάχα όταν πρέπει, όχι σάν κάποιες-κάποιες... Στην *Κυρά Φροσύνη* άρέσει η Παιδαγωγική που της διδάσκει πώς θα μπορεί να φτιάσει την ευπίαστη ψυχή του μέλλοντος ανθρώπου. Το ίδιο μάθημα ένθουσιάζει και τη *Σαπουνόφουσα*, η οποία μ'ας λέει ότι καλύτερα θά ήταν να τις ρωτούσα πιά μάθημα δέν τους άρρσει, και τότε θ' άκουγα άπ' όλες τις μεριές: Τα μαθηματικά! Τα μαθηματικά!

— Άχ! άναστενάζουν όμοφώνως η Φιφή, η Λιλή και η Καλή.

— Και όμως, άδελφούλες μου, και σεις και η *Σαπουνόφουσα* θά βγίτε γελασμένες. Ό σωρός των Μαθηματικών είναι από τους μεγαλύτερους. Όσοσο η *Σαπουνόφουσα*, μιά λογαριασμό της, προτιμάει την παιδαγωγική γιατί είναι, λέει, ο πυρήνας που γύρω του περιστρέφονται όλα τ' άλλα μαθήματα.

— Ό άξονας λοιπόν! διόρθωσε η Κική.

— Η *Νέλλη* πάλι προτιμάει τ' αγγλικά, Σ' όλα της, λέει, τα μαθήματα άριστεύει χωρίς δυσκολία (μπράβο, κορίτσι μου, εσύ είσαι φωστήρας!) μόνο τα αγγλικά την ξεναύριζαν με την τόσο δύσκολη προφορά τους που την έκανε να γράφει λανθασμένα. Κάποτε όμως ο καθηγητής της της έφερε ένα βιβλίο μ' «Έκλεκτες σελίδες» των κορυφαίων Άγγλων συγγραφέων και ποιητών. Κι' όταν διάβασε, λέει, αυτά τα θαύματα, της φάνηκε πώς της άνοιχτηκε μιά πόρτα που οδηγούσε στον κόσμο των κορυφαίων του πνεύματος. Και από τότε, λέει, «εύγνωμονει αυτό το μάθημα που την δίδαξε, πώς όσο μεγάλη είναι η δυσκολία ενός πράγματος, είναι άνάλογη και η άπόλωση που δοκιμάζουμε για την άπόκτησή του».

— Μπράβο, *Νέλλη*, είπε η κυρία Διάπλασι. Μακάρι όλα τα παιδιά να σκέπτονταν έτσι.

— Τώρα έχουμε τους «μουσικούς», εξακολούθησε. Δηλαδή εκείνους που τους άρρσει άπ' όλα τα μαθήματα καλύτερα η μουσική. Και να ιδίτε τί ώρατα που αναπτύσσουν την προτίμησή τους. Για την *Γαλανομάτα* π. χ., το τραγούδι είναι ο τρόπος που έκδηλώνει τη χαρά της σε στιγμές χαράς και που γαληνώνει την ψυχή της σε στιγμές θλίψης. Η *Κρινορόδινη* μ'ας λέει πώς «όταν άκούει τους σιγανούς ήχους του βιολιού και βλέπει το δοξάρι να γλυστρά άπαλά στις χορδές, τότε η ψυχή της άναπαύεται». Η *Ανθούλα* προτιμά τη μουσική γιατί έχει τη γνώμη πώς πρέπει να προτιμά κανείς κάτι ευγενέστερο από τα συνειθισμένα, π. χ. τις ώρατες τέχνες, τη μουσική κ.τ.λ.

— Δεν έχει δίμοιο η *Ανθούλα*, είπε η κυρία Διάπλασι. Όλες οι επιστήμες έξευγενίζουν τον άνθρωπο και καμιά δέν είναι

ταπεινή. Και μιά ταπεινή άκόμη τέχνη, όταν την αγαπήσει κανείς με την καρδιά του κι' άφοσιωθεί σ' αυτήν, άνυψώνεται σε καλλιτέχνη.

— Λέμε πώς ζούμε στον αιώνα του άθλητισμού, εξακολουθώσα. «Ε, λοιπόν! Τη γυμναστική μόνο ένας βρέθηκε να την προτιμήσει.

— Είς άλλα λέων! πέταξε η Φιφή.

— Όχι, αυτός που την προτιμάει κάθε άλλο παρά λέων είναι, είπα. Είναι ένα *Άγγελούδι*. Η άπάντησή του όμως πραγματικά άξίζει για τέσσερις: «Θεωρώ» γράφει «την ύγεια για ένα πολύτιμο δώρο του Θεού, και η γυμναστική σ' αυτό άποβλέπει. Νά σχηματίζει σώματα γερά που να μπορούν να κλείσουν ψυχές δυνατές. Σώματα πλαστικά που να φέρουν στο νου τις άρχαίες Καρυάτιδες και τα άρχαία άγάλματα!».

— Με τί στόμφο τα λές αυτά, Άνανία, είπε γελώντας η Έλπις. Άθριο, λέω έγω, ν' άρχισης κι' έσύ γυμναστική. «Τά χεράκια δεξιά, τά χεράκια άριστερά»!...

— Μακάρι να έκανα περισσότερη όταν ήμουν μικρός, είπα, κι' άς κοροϊδεύεις τώρα έσύ. Όστόσο, αν η γυμναστική δέν έχη και τόσους όπαδούς, η οικουρική όμως έχει πολύ περισσότερους.

— Άλήθεια; Έκανε η κυρά-Μάρθα με χαρά. Μπά, να τις χαρώ τις νοικοκυρές μου! ποιές είναι;

— Είναι η *Χαρά του Σπιτιού*, που σά χαρά του σπιτιού δέν μπορούσε να δώσει κι' άλλη άπάντησι. Αυτής της άρρσει η μαγειρική η οποία, λέει, είναι ποίηση και δημιουργία! Γιατί, λέει, το καλομαγειρεμένο κι' όμορφοσεβρισμένο φαγητό έχει κι' αυτό την τέχνη του, και μιά τούρτα καλαίσθητα στολισμένη είναι σωστό καλλιτέχνημα. Μά κι' η «*Έρεϊκη*», για να είναι, μ'ας λέει, ειλικρινής, προτιμάει το μάθημα της πρακτικής μαγειρικής που της έδιδαν στο σχολείο, όπου έπειτα από την θεωρία έφρμιζαν πρακτικώς έκείνα που έμαθαν, κι' ύστερα γέμιζαν με τ' άριστουργήματα που έφτιαναν το στομάχι τους, για να ιδούν αν η έφαρμογή είχε έπιτύχει.

— Ένα τέτοιο μάθημα κι' έμένα θά μ' άρεσε! είπαν με μιά φωνή οι μικρότερες άδελφές μου.

— Έχουμε άκόμη και την *Αγνούλα*, που αυτή άνεβαίνει κάπως ψηλότερα: είναι ένθουσιασμένη με την Οικιακή Οικονομία και έχει τη γνώμη ότι το μέλλον της φυλής έξαρτάται περισσότερο από τις Έλληνίδες νοικοκυρές, παρά από τις Έλληνίδες σοφές και τέλος την άπάντησι της *Ίάδος*, που κι' αυτή έχει την γνώμη ότι η γυναίκα είναι προορισμένη για το σπίτι, και της άρρσει περισσότερο το μάθημα της οικουρικής, που της διδάσκει η μαμά

«Η Άσπρη Άραπίτσα, όταν διαβάζει Ίστορία, της φαίνεται πώς βλέπει μπροστά της τον άτρόμητο Άθανάσιο Διάκο κι' όλους τους ήρωες του 21...»

της, παρά τα άλλα μαθήματα του σχολείου που τα μαθαίνει μόνο για να λάβει μιά γενική μόρφωση.

— Δεν τα λέω έγω; Έκανε η κυρά-Μάρθα. «Ότι κι' αν λένε πώς τα μυαλά των κοριτσιών αλλάξαν, το σπίτι και το νοικοκυριό τ' αγαπάνε πάντα. Και έπειδή εύχαραστήθηκα τόσο πολύ, θά σ'ας φέρω άπό ένα κομμάτι γαλατομπούρεκο που έτοιμάσα για το βράδυ, για να μου πήτε και σεις αν άξίζει η μαγειρική κι' η νοικοκυρική η όχι.

— Τί μαγειρική και νοικοκυρική μ'ας ψάλλεις, είπε η Κική. Αυτή είναι ζαχαροπλαστική, άλλο πράγμα!

— Όστερα από το «γλυκύτατο» αυτό διάλειμμα, ξαναρχίσαμε την άνάγνωσι με μεγαλύτερη όρεξη.

— Τώρα, είπα, ερχόμαστε στα σοβαρά παιδιά, έκείνα που αγαπούν τις θετικές επιστήμες και μάλιστα τα Μαθηματικά. Ό σωρός αυτός είναι άρκετά μεγάλος, οι καλύτερες όμως άπαντήσεις είναι του *Βύρωνος*, που μ'ας άναφέρει και το «μηδεις άγεωμέτρητος είστω» του Πυθαγόρα και μ'ας λέει ότι χωρίς τα μαθηματικά ούτε ο έμπορος θά μπορούσε να πουλήσει, ούτε η νοικοκυρά ν' αγοράσει τίποτε της *Ίουδήθ* που χάρη στον καλό της καθηγητή, τα μαθηματικά και η κοσμογραφία έγιναν το πιά αγαπημένο μαθήμα της, κι' αν έσπουδαζε, θά διάλεγε αυτή την επιστήμη — άκου τα, Κική! — του *Τρομερού*, που μ'ας δηλώνει ότι θά σπουδάσει μηχανικός ή ηλεκτρολόγος, γιατί στο μέλλον τα πάντα θά γίνονται δι' ηλεκτρικών μηχανών της *Άνοιξιάνικης Άδής*, που τα μαθηματικά την βοηθούν πολύ κπ' στο να λύνη τις Άσκήσεις του Δ. *Κουτσαϊδή* κλπ. κλπ.

Δίπλα-δίπλα με τα Μαθηματικά έρχονται οι Φυσικές Έπιστήμες που κι' αυτές έχουν άρκετους λάτρεις. Η καλύτερη άπάντησι, δίχως άλλο, είναι αυτή που στέλνει το *Πειραχτήρι*: «Ό μικρός κι' άδύνατος άνθρωπος», μ'ας γράφει, «άνάγκασε τη φύση, τη φοβερή σφιγγα που άλλοτε τον τρώαζε με τις μυστηριώδεις δυνάμεις της, να του άποκαλύψη πολλά άπ' τα μυστικά της κι' έτσι κατόρθωσε να την υποτάξει». Λέει κι' άλλα πολλά, επίσης ώρατα, άλλα που να σ'ας τα διαβάσω όλα.

— Προχώρει λοιπόν, είπε η Κική, που ήθελε να ξεπερδέσουμε μιά ώρα άρχιτερα από τις «θετικές επιστήμες».

— Προχωρώ στο *Ρεϊκι*, που μ'ας γράφει ότι όρισμένως η Φυσική είναι το μάθημα που του άρρσει περισσότερο, γιατί μαθαίνουμε μ' αυτό «πράγματα παράδοξα, πράγματα που τα συναντούμε κάθε λεπτό χωρίς να φανταζόμαστε την έξήγησή τους». Νά τώρα κι' ο *Περσέης*, που μ'ας λέει ότι χωρίς στις Φυσικές Έπιστήμες ξεχωρίζουμε από τα ζώα, γιατί αυτές μ'ας βοηθήσαν να γνωρίσουμε τί είναι ο κόσμος, πράγμα που τα ζώα δέν τ' άντελαμβάνονται. Η *Ανσεύρετη Χαρά* αγαπάει τη Φυσική γιατί την κάνει να μαθαίνει την γύρω της φύση, μελετώντας τις μεταβολές που έτερας για να φθάσει ως τη σημερινή της κατάσταση. Άλλοι όμως την προτιμούν, χωρίς να μ'ας δικαιολογούν καθόλου την προτίμησή τους.

Γεωγράφους δυστυχώς δέν έχουμε πολλούς, μόνο δυο-τρεις κι' όμως κατά τη γνώμη μου η Γεωγραφία είναι στ' αλήθεια ένα από τα πιά ένδιαφέροντα μαθήματα. Κι' αυτοί πάλι δέν αγαπούν τη γεωγραφία για τη γεωγραφία μονάχα. Στον *Πέτρο Ριονοί* π. χ. άρέσει να διαβάσει Γεωγραφία, γιατί μαθαίνει τόπους ξένους, ήδη κι' έθιμα λαών, καθώς και Κοσμογραφία, γιατί μαθαίνει τις κινήσεις των άστρων, πράγματα δηλαδή που θά του χρησιμεύουν στο στάδιο που διάλεξε του άξιωματικού του ναυτικού. Το *Μεγαλειόν της Κόπρου* πάλι αγαπάει τη γεωγραφία, γιατί άπ' αυτήν μαθαίνει τη φύση και την πολιτική διάρρηση της αγαπημένης του πατρίδας Ελλάδας κι' ο *Άσπρος Γάτος*, γιατί θέλει να γίνει πλοίαρχος.

Και τώρα ερχόμαστε στο μεγαλύτερο σωρό άπ' όλους, στην Ίστορία! Φαντάσου να γίνονταν όλ' αυτά τα παιδιά Ιστορικοί! Άλλά δέν το πιστεύω. Μόνο τρεις-τέσσερις δείχνουν μιά τέτοια κλίση. Οι περισσότεροι αγαπούν την Ίστορία, και μάλιστα την Έλληνική ειδικώς, από πατριωτισμό, και πολλοί, όπως π. χ. η *Χρυσόπηγή*, γιατί «μοιάζει σάν παραμύθι». Η ίδια άλλωστε μ'ας όμολογεί ότι τα παιδιά «καλύτερα έχουν ένα κυνηγητό και κρυφτό, παρά να κάθονται ώρες στην καρέκλα και να διαβάζουν άλγεβρα ή Όμηρο».

— Άς είναι, η *Χρυσόπηγή* είναι μικρούλα άκόμη, είπε η κυρία Διάπλασι, είδεμ'ι θά άναγνώριζε ότι το διάβασμα της άλγεβρας και του Όμήρου δίνει μεγαλύτερη και βαθύτερη άπόλωση από κάθε... κυνηγητό!

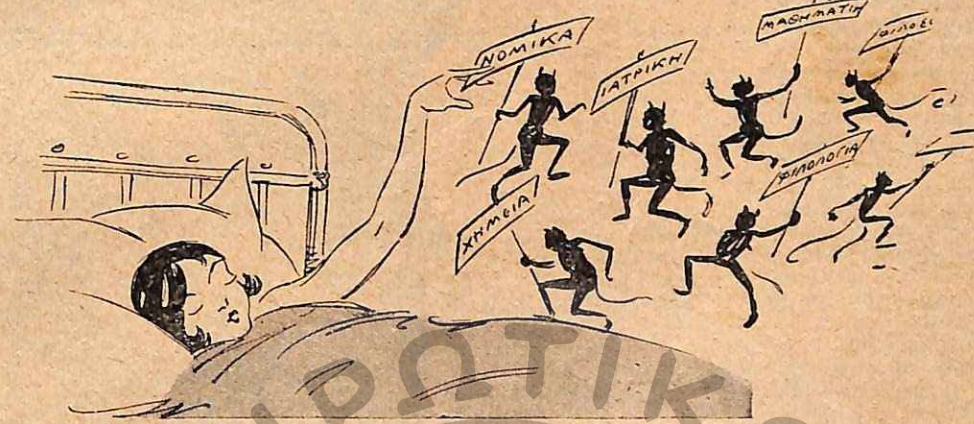
— Δεν έχει άλλωστε παρά να διαβάσει τις άπαντήσεις της Κυριακής, συμπλήρωσε η Άγάπη.

— Όστόσο, εξακολούθησε, οι περισσότεροι είναι οι μικροί μας πατριώτες. Η *Χρυσοσάνδαλος Άδής* σ' ένα γράμμα έκτενέστατο και γραμμένο με κόκκινο μελάνι—ας είναι, *Χρυσοσάνδαλος Άδής*, σε συγχωρώ γιατί είναι η πρώτη φορά που μπαινεις στον Διαπλασόκοσμο, όπως λές — μ'ας γράφει ότι «φρουσώνει το στήθος της από υπερήφανεia, όταν άναζει τις θυλικές εποποιίες του Μαραθώνος και των Πλαταιών, των Ψαρών και της Άλαμάνας, κι' άκόμη όταν διαβάσει τις ένδοξες σελίδες της νεωτέρας μας Ίστορίας, του Λαγανά και του Σαρανταπόρου». Η *Άσπρη Άραπίτσα*, όταν διαβάζει Ίστορία της Έπαναστάσεως, της φαίνεται πώς βλέπει μπροστά της τον άτρόμητο Άθανάσιο Διάκο, με το σπαθί στο χέρι, και τους άλλους ήρωες του 21. Η *Ναπολεόνη* μ'ας λέει, ότι κάθε Έλληνα πρέπει να προτιμά αυτό το μάθημα γιατί μ'ας διδάσκει ν' αγαπάμε την πατρίδα μας, προσθέτει όμως ότι άπ' τ' άλλα μαθήματα αγαπάει τη φιλολογία και τη φιλοσοφία, γιατί «αυτή ήταν η επιστήμη των μεγαλύτερων άνδρών της άρχαίας Ελλάδος».

— Πάλι για λόγους πατριωτικούς λοιπόν, είπε η Έλπις.

— Την Ίστορία, εξακολούθησε, προτιμούν άκόμη η *Γκρέτα Γκάμπρο*, που στην Ίστορία της Έπαναστάσεως βλέπει «άνθρώπους με τόσα ιδανικά αισθήματα, οι όποιοι μ' όλο που βρισκονταν βουτηγμένοι στο σκοτάδι της δουλείας, έπιθυμούσαν την έλευθερία και κατόρθωσαν στο τέλος να την άποκτήσουν». Και ρωτάει: «Λοιπόν αυτό δέν είναι ένα ώρατο, πατριωτικό κι' ευγενικό μάθημα; Έμένα τουλάχιστο μ' ένθουσιάζει».

Μά και πούν δέν ένθουσιάζει; Και την *Άρχοντοπούλα*, που η καρδιά της πάλλει από υπερήφανεia κι' ένθουσιασμό και το

«Παρουσιάζονται μπροστά στη Λιάνα όλα τα μαθήματα σά διαβολάκια...»

Σπιθαμιαίο Πλιντα, και την *Άτρόμητη Φοβητοίρα*, που λέει πολύ σωστά, ότι η Ίστορία την μαθαίνει να είναι περήφανη για την Ελλάδα της χωρίς να υποτιμά άδικα η ν' άνυψώνει παράλογα και τ' άλλα έθνη του κόσμου και την *Χρυσή Πεταλούδισσα*, που πιστεύει ότι το παράδειγμα των Άρχαίων Έλλήνων θά μ'ας κάνει να δείξουμε πώς είμαστε γνήσιοι άπόγονοί τους και την *Ίαχ' του Περρωμένου*, και την *Καπετανοπούλα*, που σάν καπετανοπούλα δέν μπορούσε να μην έχη προτίμηση για την Ίστορία της Έπαναστάσεως, και τέλος το *Πανελλήνιο Όνειρο*. Αυτό αγαπάει την Έλληνική Ίστορία, γιατί είναι εκείνη που γεμίζει την καρδιά του Έλληνα από ένθουσιασμό για την Πίστη, για την Έλευθερία και για τη γλυκύα μας πατρίδα Ελλάδα. Αγαπεί όμως και την Ίστορία γενικά, γιατί είναι το μάθημα που άναπτύσσει τη φαντασία, την παρατηρητικότητα, την κρίση και τη μνήμη, έμπνεί το μεγαλύτερο ένδιαφέρον και μ'ας δίνει παραδείγματα και διδάγματα για το μέλλον.

Και με τη μεταβατική αυτή άπάντησι περνάμε σ' εκείνους που αγαπούν την Ίστορία ως μάθημα αυτό καθ' έαυτό. Και πρώτα-πρώτα ο *Γεώργιος Άβέρωφ*, στον όποιον άρεσε και εξακολούθει να άρέσει η Ίστορία, γιατί είναι το μάθημα όπου διδάσκεται κανείς «κάθε βήμα της άνθρωπότητας», δηλαδή «πώς άνά τους αιώνες άνεμοσφώθη και έξελιγίσθη» και δεύτερο, γιατί μαθαίνει πώς «μητέρα του πολιτισμού είναι η Ελλάς». Όστερα έρχεται η *Άργιόγата*, που κι' αυτή μ'ας λέει πώς με την Ίστορία μαθαίνει κανείς τα ήθη, τα έθιμα και τις τάξεις των διαφόρων λαών από τους άρχαιότερους χρόνους ως τα σήμερα και τέλος έχουμε την άπάντησι του *Ίσπύτου Αόγγη*, που μ'ας λέει πρώτα-πρώτα, πολύ σωστά, ότι το ένδιαφέρον του μαθητού για ένα οποιοδήποτε μάθημα έξαρτάται από τον καθηγητή που το διδάσκει. Κι' άφ'ό μ'ας άναπτύσσει τη γνώμη του, μ'ας δηλώνει ότι το μάθημα που περιμένει με τη μεγαλύτερη άνυπομονή είναι

ή ιστορία, γιατί κάθε σελίδα της είναι ένα πραγματικό γεγονός, γιατί είναι ο καθρέπτης ενός λαού και γιατί απ' αυτήν μπορούμε τόσα να διδαχθούμε.

— Μπαρβό, είπε η κυρία Διάπλασι, ώρατα μās τὰ λέει ο μικρός μας *Ίππότης*.

— Ούφ! Έκανα. Και τώρα αφήστε με ν' αναπνεύσω λιγάκι, γιατί το κεφάλι μου έγινε καζάνι με τούς ιστορικούς μας. Μου φαίνεται πώς σās βλέπω όλους μπροστά μου σαν Λεωνίδες και σαν 'Αθανάσιους Διάκους.

— Μπά, μπά, παιδάκι μου, έκανε η κυρά-Μάρθα. Έβγα στο μπαλκόνι νά ξεσοχισθής λιγάκι.

«Ξεσοκίσθηκα» και μπήκα πάλι μέσα.

— Πολύ περιεργο πράγμα! είπα οι απαντήσεις της «Κυριακής» μου φαίνονται τώρα περισσότερες απ' ό,τι νόμιζα στην αρχή. Νά π. χ. τὰ 'Ελληνικά. Κοιτάξε πόσους όπαδούς έχουν! Πάνω από πενήντα θά είναι. Μά εγώ θά σās αναφέρω μόνο εκείνους που τὰ λένε καλύτερα από τούς άλλους. Νά, τὸ *Ἀθωο Διαβολάκι*, που μās λέει ότι τὰ 'Ελληνικά, 'Αρχαία ἢ Νέα, είναι τὸ μάθημα που εξυψώνει τὸ νοῦ τοῦ ἀνθρώπου σὲ υψηλότερα ἰδεώδη. Ἡ *Φιλίνα*, που ἂν έχει συμπάθεια σὲ μάθημα αὐτό, είναι γιατί μēs στίς σελίδες τοῦ Δημοσθένει καὶ τοῦ Ὀμήρου ξαναβρίσκει τὴν ἀγαθὴ μορφὴ τοῦ καθηγητῆ που τῆς τίς ἐδίδασκε κι' ἀκούει τὴ σοβαρὴ φωνὴ του νά τούς ἐξηγῇ ἀπλά κι' ὑπομονετικά τις δυσκολίες. «Κι' ἀλήθεια», συμπεραινει, «δὲ φτάνει νά είναι τὸ παιδί φιλότιμο» θέλει κιόλας νά αισθάνεται πὼς τὸ περιβάλλει ἐνδιαφέρον καὶ καλωσύνη. Τότε πρόθυμα κοιτάζει κι' ὕστερα ἀγαπᾷ τούς κόπους του αὐτούς».

Κι' ὕστερα ἔχουμε τίς ἀπαντήσεις τοῦ *Βασιλικῶν*, που βρίσκει ότι τὰ 'Ελληνικά είναι ἡ βάσις όλων τῶν ἄλλων μαθημάτων, καὶ χωρίς νά τὰ ξέρη κανεὶς αὐτά, οὔτε νά ἐκφρασθῇ καλὰ μπορεῖ, οὔτε νά γράψῃ σωστά τοῦ *Ριζολέττου*, τοῦ *Κονασιμόδου*, τῆς *Μυροβόλου Ἀνδρου*, καὶ ἄλλων, μικρῶν τε καὶ μεγάλων.

Μαζί με τούς 'Ελληνιστὲς ἔχω βάλει κι' ἐκείνους που ἀγαποῦν ἰδιαιτέρως τὴ Φιλολογία. Νά π. χ. ἡ *Έρση Δρόσου* που ἂν ἦταν ἀγόρι, θά σπούδαζε νομικά, που ἐπίσης τὰ ἀγαπᾷ, σάν κορίτσι όμως που είναι, ἂν πήγαινε σὲ Πανεπιστήμιο θά σπούδαζε Φιλολογία τὴν ὁποία λατρεῖ. Οἱ συγγραφεῖς, λέει, τῆς φαίνονται σάν μαζουνοὶ φίλοι που τὴν κάνουν νά λησιμονᾷ τις λύπες τῆς καὶ νά βρίσκῃ πάντα χαρὰ κοντά τους. Νά κι' ὁ *Πρίγκιψ τῆς Ουίλχης*, που βρίσκει ἀλληλένδετες τὴ Φιλολογία καὶ τὴν Ψυχολογία, γιατί τ' όνειρό του είναι νά γίνῃ φιλόλογος καὶ διηγηματογράφος καί, γιὰ νά γράψῃ κανεὶς, πρέπει νά είναι καὶ ψυχολόγος. Νά τέλος κι' ἡ *Ἀμαρυλλίς*, που αὐτὴ μελετᾷ τούς ἀρχαίους τραγικούς, ἀφιερώνει ὅρες γιὰ τούς Γάλλους κλασσικούς καί, όταν μείνῃ μόνη τῆς, ἀπαγγέλλει στίχους καὶ πεζὰ σὲ τρεῖς διαφορετικὲς γλώσσες!

— Πῶ, πῶ, χαρὰ στὴ γλωσσομάθειά τῆς! εἶπε ἡ Πίστις. Μά τί, δραγουμάνος θέλει νά γίνῃ;

— Δὲν πρόκειται νά γίνῃ δραγουμάνος τὸ κορίτσι, εἶπα. Γιὰ τὴν ὥρα κι' αὐτὴ δὲν ξέρει τί θέλει. «Θά ἰδῇ, λέει, τ' όνομά τῆς στὴν μετωπίδα κανενὸς βιβλίου περιζήτητου, ἢ ἐπάνω στὴν πολυφώτιστη σκηνὴ θά πρωταγωνιστῇ σὲ ὅλο τῆς Ἀνδρομάχης ἢ τῆς Φαίδρας, ἐνῶ στὴν πλατεία τὸ κοινὸν θά κλαίῃ συγκινημένο ἀπὸ τὴ δύναμη τῆς τέχνης τῆς».

— Φαντάσου τί δόξα γιὰ τὴν Ἑλλάδα! έκανε με θαυμασμό ἡ Ἐλπίς.

— Καλύτερα νά γίνῃ δραγουμάνος, ἐπέμεινε ἡ Πίστις.
— Σιωπὴ εὐό! εἶπε με θυμὸ ἡ κυρία Διάπλασι.
— Ζηλιάρα! μουρμούρισε ἡ Κική.
— Μετὰ τὰ Ἑλληνικά καὶ τὴ Φιλολογία, ἐξακολούθησα, ἔρ-

χονται οἱ Ἐκθέσεις, που κι' αὐτὲς ἔχουν πολυάριθμους θαυμαστὲς.
— Ἀμ' βέβαια, γιατί δὲ θέλουν μελέτη, εἶπε τὸ ζιζάνιο, ἡ Κική.

— Πάψε, Κική! φώναξα, ὅλο σὲ πονηρὸ πάει ὁ νοῦς σου. Καὶ νά πρώτη-πρῶτη σὲ διαψεύδει ἡ *Συλφίς*. «Μὴν νομίζεις», λέει «πὼς εἶμαι τεμπέλα καὶ μ' ἀρᾷς αὐτὸ τὸ μάθημα, ἐπειδὴ δὲν έχει μελέτη ὦ, ὄχι». Τὸ ἴδιο υποστηρίζει καὶ τὸ *Ἀγοροκόρι-τσο*, που μās ἀναπτύσσει κιόλας πὼς με τις ἐκθέσεις μαθαίνει κανεὶς νά ἐκφράζεται καλὰ, νά κάνῃ φράσεις ὁμορφες, ἀναγκάζεται νά σκεφθῇ κι' αὐτὸ δύνει τὸ νοῦ του.

— Σωστὸ ἀκόνι λουτὸν οἱ ἐκθέσεις, εἶπε ἡ Ἐλπίς.

— Τὰ ἴδια περὶ που λέει κι' ὁ *Λευκάτας*, κι' ὁ *Μαργαρωμένος Βασιλιάς* καὶ χμ... χμ...

— Τί συμβαίνει; ρώτησε τὸ ἀκροατήριον.

— Συμβαίνει ὅτι ἡ Κική έχει μιά ὁμοφρονοῦσα, τὴν *Γονδολιέρα*. Τὸ πὺ εὐχάριστο μάθημα, λέει, είναι ἡ ἐκθεσις γιατί δὲν έχεις νά μελετήσῃς. «Ὁ νοῦς πετᾷ, τὸ χέρι γράφει, τὸ κοουδῶνι κυτᾷ χωρίς νά καταλάβῃς πότε πέρασε ἡ ὥρα». Ἀκούτε τὴν ἀρχιτεμπέλα! Κι' ἐπειτα κιόλας έχει τὴν τόλμη νά μās γράφει πὼς εὐχεται νά μās διαφυλάξῃ ὁ Θεὸς ἀπὸ «λομποῦ, λιμποῦ, σειμοῦ, καταποντισμοῦ, *τεμπελιάς*, ψύξεως (πλησιάζει γὰρ χειμῶνας) καὶ ἀπ' ὅ,τι ἄλλο είναι δυνατόν νά συλλάβῃ ὁ νοῦς τοῦ Ἀνανία». Τί τῆς λὲς λουτὸν;

— Τῆς λέω πὼς τὰ λέει πολὺ σωστά, πετάχθηκε μιά ἀπὸ τις ἀδελφές μου, ἀλλὰ δὲν πρόφτασα νά ἰδῶ ποιά ἦταν γιὰ νά τὴν σωφρονίσω.

— Ἄς είναι, ἐξακολούθησα, ἀπὸ τις ὑπόλοιπες ἀπαντήσεις ξεχωρίζει τοῦ *Λυσόχαρτου*, σὺν ὁποῖον ἄλλωστε ἀρᾷσιν καὶ τὰ ἄλλα μαθήματα, κι' ἡ Ἱστορία, κι' ἡ Φυσικὴ, μάλιστα όταν έχει καὶ πειράματα, καὶ ἡ Γεωγραφία γιατί μās παίρνει με τὴ φαντασία σὲ ταξίδια μακρινά, ἀλλὰ πὺ πολὺ τοῦ ἀρᾷσιν οἱ ἐκθέσεις. «Ἀχ, πὼς μ' ἀρᾷς, φωνάζει μ' ἐνθουσιασμό, νά γράφω διηγήματα δικὰ μου! Κι' ἄς μὴν είναι καὶ πολὺ τεχνικά!» ὁμολογεῖ σὲ τέλος.

Καὶ τώρα ἔχουμε τις «ἀκαδημαϊκὲς» ἀπαντῆσεις, δηλαδὴ αὐτὲς που μās ἔστειλαν ὄχι παιδιά, ἀλλὰ ἀκαδημαϊκοὶ πολῖται, σπουδαστὲς τῶν Πολιτικῶν ἐπιστημῶν. Νά πρώτη πρώτη ἡ *Λιάνα*, που μās διηγείται πὼς παρουσιάστηκαν μπροστά τῆς ὅλα τὰ μαθήματα σάν διαβολάκια (σὺν ὕπνῳ τοῦ υποθέτω) καὶ πὼς ἔδωσε τὴν προτίμησή τῆς στὰ Νομικά γιατί «αὐτὰ ἀκονίζουν καὶ τὸ μυαλό καὶ τὴ γλῶσσα, καὶ μαθαίνουν τὸν τρόπο νά ξεφευγῇ καὶ νά ἔχῃ ἀπάντηση γιὰ ὅλα». Νά κι' ἡ καλὴ μās *Περιπολάς* (καλὴ, πὼς διορθώθηκε ὁ γραφικὸς τῆς χαρακτῆρας; μπράβο, παιδί μου!) που ἀγαπᾷ τις Πολιτικὲς Ἐπιστῆμες, γιατί «ἐξετάζουν πὼς θά μπορέσουν νά εὐτυχίσουν οἱ λαοὶ με τὴν συνετὴ διοίκηση τῶν ἰδυόντων καὶ πὼς θά βασιλεύῃ ἡ εἰρήνη γιὰ πάντα στὴ γῆ». «Ἐγώ, καταλήγει, αὐτὸ θά ἐπιδιώξω στὴ ζωὴ μου».

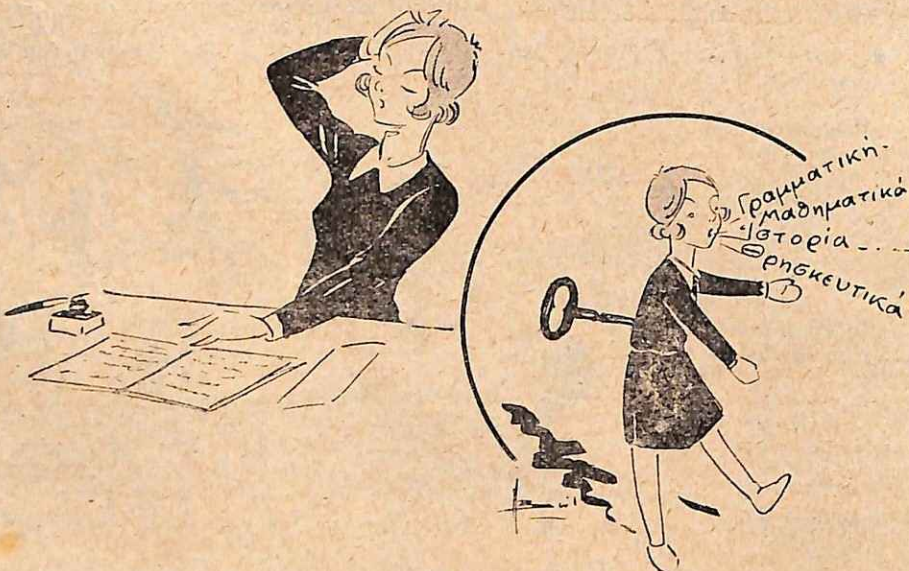
— Κι' ἐγώ, ἐδήλωσε ἡ Κική, τὴν *Περιπολάδα* θά ψηφίσω όταν πάρω ψηφὸ!

— Ἄν είναι νά περιμένῃ ἀπὸ σένα, ξῆσε Μαῦρε μου νά φῆς τριφύλλι! τὴν ἔκοψε ἡ Φιρή.

— Σιωπὴ εἶπα, ἔχομε τώρα καὶ τὸν *Νάρκισσο* μ' ἓνα σκίτσο που λέει...

— Τί; τὸ σκίτσο λέει! ἀπόρησαν οἱ ἀδελφές μου, ἀπὸ πότε μιλοῦν τὸ σκίτσο;

— Ὁχι, ἀδερφέ, ὁ *Νάρκισσος*. Μὲ ζαλίσσατε με τὴν πολυλογία σας. Ἀλλὰ κι' αὐτὸς λέει τόσα πολλά, που μόνο τὴν κεντρικὴν ιδέα του θά σās ἀναφέρω, ὅτι δηλ. τὸ εὐεργετικώτερο μάθημα θεωρεῖ ἐκεῖνον που ἐμπνέεται στοὺς λαοὺς ἀπὸ τὴν Γενεὴν, καὶ τοῦ ἔρχεται νά πῇ στὰ παιδιά: «Στρέψτε τὴν ματιά σας με συμπάθεια κι' ἐμπιστοσύνη σὲ μιά καινούργια ἀνατολὴ ἀνθρωπιστικοῦ ἰδεώδους, με βάση τὴν ιδέα τῆς πατριδος καὶ τὴν χριστιανικὴ ἀγάπη πρὸν τὸν πλησίον». Καὶ με τὰ χριστιανικά αὐτὰ λόγια περ-

«Στ' ἄλλα μαθήματα ἡ Μόννα Βάννα είναι σὰ μιά μηχανὴ κουρδισμένη, ἡ Ἐκθεση όμως εἶναι δημιουργικὴ ἐργασία...»

νάμε στὰ θρησκευτικά, που ἔχουν ἀρκετοὺς ὑποστηρικτὲς, καὶ σθεναροὺς μάλιστα. Πρῶτη ἡ *Πάνθηα Ἀβραδάτου*. Ἀπὸ πολὺ μικρῇ, λέει, τῆς ἄρσε τοῦ μάνθια τῶν θρησκευτικῶν. «Τῆς φαίνονταν, σάν κάποιο βάλαμο νά γλῦκανε τὸ εἶναι τῆς, σάν νά πετοῦσε ἡ ψυχὴ τῆς σὲ φωτεινὸς κόσμος. Μά καὶ τώρα ἀκόμη τὸ ἴδιο συναίσθημα δοκιμάζει όταν διαβάξῃ κανένα καλογραμμένο θρησκευτικὸ θέμα, ἢ όταν βρίσκεται στὴν ἐκκλησία».

— Μπαρβό τὸ καλὸ κορίτσι, έκανε συγκινημένη ἡ κυρά-Μάρθα. Νά μιά καλὴ χριστιανή.

— Καὶ δὲν είναι μόνον αὐτὴ, εἶπα. Είναι καὶ τὸ *Μῦρον τῆς Ἀνδρου*, που ἀπὸ ὅλα τὰ μαθήματα καλύτερο βρίσκει τὰ θρησκευτικά, γιατί τῆς μόρφωσε τὴν καρδιά καὶ τὸ νοῦ καὶ τὴν έκανε ν' ἀγαπᾷ κάθε ὄρατο, καλὸ κι' ἰδανικό. Είναι κι' ἡ *Ἀντιγόνη Σιδεροπούλου* καὶ ἄλλες, που θά χασημερήσω ἂν σās διαβάσω τις ἀπαντήσεις τους, μιά κι' ἄλλωστε δὲν ἔχουν τίποτε τὸ ἐξαιρετικό.

— Ἐγχεῖ κι' ἄλλους σωροὺς ἀκόμη; ρώτησε ἡ κυρία Διάπλασις.

— Ὁχι, τέλειωσαν, ἐδήλωσα. Αὐτὸς ἦταν ὁ τελευταῖος.

— Ἀμ' ἡ ἀπάντησιν γιὰ τὸ βραβεῖο;

— Ἐξέρω κι' ἐγώ; έκανε. Δὲν μās ἔστειλαν! Δὲν σās τὸ εἶπα ἐγὼ πὼς τὰ παιδιά με βαρέθηκαν;

— Ἀμ' παιδάκι μου, κανέναν δὲ θά πάρῃ τὸ βραβεῖο; ἀπό-

ρησε ἡ κυρά Μάρθα. Δώστε το σὲ κανένα ἀπὸ τὰ παιδιά που διαβάσαμε τὰ γράμματά τους. Είναι κοίμα κι' ἄδικο.

Κοιτάξτε μαστε ἀμύλητοι. Καλὲς ἦταν κι' οἱ ἀπαντήσεις τῶν παιδιῶν «που διαβάσαμε τὰ γράμματά τους», ἀλλὰ καμμιὰ δὲν έκανε γιὰ πρῶτο βραβεῖο.

Ἐκεῖ που εἴμαστε ἔτσι ἀπελπισμένοι, χτυπάει τὸ κοουδῶνι καὶ σὲ λίγο μπαίνει μέσα ὁ μικρὸς μās ὑπηρετὴς με γουρλωμένα μάτια ἀπὸ τὸν τρόμο.

— Κύριε Ἀνανία! λέει με κομμένη φωνή. «Ένας ἀστυφύλακας σās γυρᾷ... νά σās πάει σὲ τμήμα! Ἄλλο τοῦτο πάλι!»

Οἱ ἀδελφές μου πάνισαν. Ἡ κυρά Μάρθα χτύπησε τὰ χέρια τῆς μ' ἀπελπισία. Ἡ κυρία Διάπλασι κι' ἐγὼ κρατήσαμε τὴν ψυχραιμία μας.

— Γιὰ σταθῆτε, εἶπα, με ξέρετε γιὰ λοποδύτῃ ἢ γιὰ ληστῇ; Καμμιὰ ἀξιόποινη πράξη δὲν έκανε. Ἄ, ναί, προχθὲς πέταξα κάποιο παλιόχαρτο ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἀλλὰ δὲν πιστεύω νά μοῦ κόψουν τὸ κεφάλι γι' αὐτό. Τελος πάντων, θά πάμε καὶ θά δοῦμε.

Βγήκα ἔξω καὶ ρώτησα τὸν ἀστυφύλακα τί με γύρευε.

— Δὲν ξέρω, κύριε, μοῦ λέει. Ὁ κ. ἀστυνόμος θά σās τὸ πῇ.

Φόρεσα τὸ καπέλλο μου κι' ἀκολούθησα τὸν ἀστυφύλακα, ὄχι δίχως ἓνα μικρὸ χτυποκάρδι. Ἐξέρω γώ, σκεπτόμουν, ὁ διάβολος έχει πολλὰ ποδάρια. Μπορεῖ κανέναν συνονοματὸς μου Ἀνανίας νά έκανε κανένα ἐγκλημα καὶ τώρα νά με πηγαίνουν ἐμένα μέσα...

Τὸ ὕφος τοῦ ἀστυνόμου με καθησύχασε. Με χαιρέτησε φιλομειδέστατος καὶ μοῦ εἶπε:

— Εἰσθε ὁ κύριος Ἀνανίας, ὁ γραμματεὺς τῆς «Διαπλάσεως»;

— Ὁλόκληρος! ἀποκρίθηκα καὶ τεντώθηκα ὅσο πὺ πολὺ μπορούσα.

Ὁ ἀστυνόμος με κοίταξε καὶ χαμογέλασε. Ὑστερα ἐξακολούθησε:

— Ὑπάρχει ἐδῶ μιά καταγγελία, μοῦ λέει, ἐναντίον ἐνὸς διανομέως ὁ ὁποῖος ὑπεξαίρουσε τὰ γράμματα τῆς γειτονίας σας.

Κάναμε ἔρευνα σὲ σπῖτι του καὶ βρήκαμε κι' αὐτὰ τὰ γράμματα που ἀπευθύνονταν σὲ σας. Δικὰ σας είναι;

Κοίταξα τὰ γράμματα που μοῦ ἔδειξε καὶ πραγματικῶς ὅλα σχεδὸν ἀπευθύνονταν στὴν «Ἀγαπητὴ Διάπλασι» τὰ δὲ περισσότερα ἔγραφαν «Ἐσωκλειστὸς σοῦ στέλνω... δραχμὲς γιὰ αὐτὴν ἢ γιὰ ἐκείνη τὴν παραγγελία». Δραχμὲς όμως δὲν ὑπῆρχαν πουνενὰ βέβαια. Αὐτὲς ὑπῆρχαν «ἐσωκλειστὸς» στὴν τσέπη τοῦ διανομέως.

Ἐξαφνα τὸ μάτι μου ἔπεσε πάνω σ' ἓνα γράμμα. Ἦταν γραμμένο σὲ χοντρὸ φριττὴ καὶ με χρυσὸ περιθώριο κι' ἀπευθύνονταν κι' αὐτὸ στὴν «Ἀγαπητὴ Διάπλασι». Γιὰ ἐπικεραιδία όμως εἶχε «Ἀπάντησιν γιὰ τὴν 40ῃ Κυριακῇ». Κοιτάξω τὴν ὑπο-

γραφή, ἦταν τῆς *Μόννα Βάννας*. Διαβάξω τὰ γράμματα. Ἡ καλύτερη ἀπάντησιν τῆς Κυριακῆς!

— Ζήτω! φωνάζω. Ζήτω! Πάρτε τα αὐτὰ τὰ γράμματα. Σās τὰ χαρίζω. Μονάχα αὐτὸ θά κρατήσω.

— Με συγχωρεῖτε, κύριε, μοῦ λέει ὁ ἀστυνόμος κάπως ἐκπληκτος. Κανένα γράμμα δὲν μπορεῖτε νά πάρετε. Ὅλα θά μείνουν ἐδῶ γιατί μās χρησιμοῦμεν ὡς πειστήρια. Ὡς καὶ τὰ σχισμένα ἀκόμη.

— Ποιὰ είναι τὰ σχισμένα; ρωτᾷ.

— Νά, ἐκεῖνα ἐκεῖ, μοῦ λέει καὶ μοῦ δείχνει ἓναν πλῆκο χαρτάκια.

Κοιτάξω, καὶ τί νά ἰδῶ, παιδιά μου! Τὰ περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ ἦταν ἀπαντήσεις γιὰ τὴν Κυριακὴν, ἀλλὰ καμμιὰ σωστή. Ἄλλες δὲν είχαν ἀρχή, ἄλλες μέση, ἄλλες τέλος. Κι' ἀπ' ὅ,τι μπορούσα νά διαβάσω, καμμιὰ δὲν ἄξιζε. Μόνο τῆς *Μόννα Βάννας* ἡ ἀπάντησιν εἶχε μείνει ἀκέραια, ἀπείραχτη, ὁλόκληρη. Ἀλλὰ τώρα πὼς νά τὴν πάρω που ἔρχετο νά μείνῃ γιὰ πειστήριον;

— Δὲν μπορῶ νά τὴν ἀντιγράψω; ρώτησα.

— Καὶ βέβαια μπορεῖτε, με ἡσύχασε ὁ εὐγενεὺς ἀστυνόμος. Κάθισα, ἀντέγραψα τὸ γράμμα, που δὲν ἦταν καὶ πολὺ σύντομο, κι' ὕστερα τρεχάλα γιὰ τὸ σπῖτι, χωρίς νά εὐχαριστήσω καλὰ-καλὰ τὸν ἀστυνόμο. (Τί θά εἶπε γιὰ μένα...)

— Εὐρηκα! Εὐρηκα! φώναξα ἀνεβαίνοντας τὴ σκάλα.

Τὸ σπιτικό ὁλόκληρο, ντυμένο καὶ καπελλωμένο — ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Πίσσα που δὲν φορεῖ καπέλλο — ἦταν σὲ κεφαλόσκαλο, ἑτοιμο νάρθῃ στὴν ἀστυνομία γιὰ νά μάνῃ γιατί με κρατοῦσαν τόση ὥρα.

— Τί εὐρηκες, με ρώτησαν, κανένα θαυροῦ;

— Ὁχι, ὁ θαυροῦς, τὰ χρήματα, πάνε. χάθηκαν ἀνεπιστρεπτὲς μαζί με τὸ διανομέα. Εὐρηκα όμως τὴν καλύτερη ἀπάντησιν τῆς Κυριακῆς. Ἀκούστε νά σās τὴ διαβάσω.

— Πρῶτα ἀπὸ ὅλα νά μās ἐξηγήσῃς τί συνέβη, εἶπε ἡ κυρία Διάπλασι, κι' ὕστερα μās διαβάξῃς καὶ τὸ γράμμα.

Τους ἐξηγήσα συντομα τὰ συμβάντα — κι' εἶναι περὶ τὸ νά σās πὼ πόσο ἔμειναν ἐκθαμβες. Ἦξερα πὼς κάποιος διανομέας εἶχε ἀνακαλυφθῇ ὡς καταχραστής. Μά πὺ νά φαντασθῶν πὼς αὐτὸς θάταν καὶ τῆς Κυριακῆς μās τὸ... ἐπεισόδιο! Κι' ἀποῦ ἐξηγήθηκα ἔτσι ὅλα, ἄρχισα νά τούς διαβάξω:

«Ἀγαπητὴ μου Διάπλασι,

Δὲ χρειάστηκε νά σκεφθῶ πολὺ γιὰ ν' ἀπαντήσω στὴν ἐρώτησή σου. Μοῦ ἄρσε, μ' ἀρᾷς καὶ θά μ' ἀρᾷς πάντα τὸ μάθημα τῶν *Ἐκθέσεων*. Όταν ποῦ ἔβαλαν γιὰ πρώτη φορὰ τὴν πένα σὲ χέρι καὶ μοῦ εἶπαν νά κόνω μιά *Ἐκθεση*, αὐτὸ ἦταν γιὰ μένα μιά ἀποκάλυψη. Όταν τὴν εἶδα τελειωμένη μπροστά μου, με δικὰ μου λόγια, παρμένα μέσα ἀπ' τὸ μυαλό τὸ δικό μου καὶ ἀραδιασμένα σὲ χαρτὶ με τὴ σειρὰ

ἔκθεσιν ἦταν γιὰ μένα καὶ μιά καινούργια εὐχαρίστησιν. Πολλὲς φορές ὡς τώρα σκέφθηκα, πὼς ἰδεώδες σχολεῖο θάταν γιὰ μένα ἐκεῖνο, σὲ ὁποῖο δὲ θάκαναν παρὰ τὸ μάθημα αὐτό.

Τὸ *γιατί* ἀγαπᾷ αὐτὸ κι' ὄχι ἄλλο, θάταν κάπως δυσκολώτερο νά ἐξηγηθῇ, σάν ὅλα τὰ *γιατί* που σχετίζονται με αὐτὸ ὅμως ἀσθηματικά. Ἡ πὺ εὐλογία αἰτία μοῦ φαίνεται ἡ ἐξῆς:

Οἱ ἐκθέσεις είναι τὸ μόνο μάθημα, που ἀπαιτεῖ ἀπὸ μένα δημιουργικὴ ἐργασία, τὸ μόνο ὅπου μπορῶ νά βάλω κάτι ἀπ' τὸ ἐγὼ μου, ἀπ' τὴ σκέψη μου, ἀπ' τὴν ψυχὴ μου ἐνῶ σ' ὅλα τ' ἄλλα δὲν εἶμαι παρὰ μιά μηχανὴ περισσώτερο ἢ λιγώτερο καλὰ κοινω-δισμένη. Κι' ἡ δημιουργικὴ ἐργασία μοῦ δίνει πάντα τὴν πὺ ἀφάνταστη ἱκανοποίησιν.

Κι' ἐπειτα κι' ἡ τάξη πόσο διαφέρει τὴν ὥρα τῶν Ἐκθέσεων, ἀπ' τις ὥρες ὅλων τῶν ἄλλων μαθημάτων! Οἱ μαθητῆρες, όταν βγαίνουν μιά-μιά γιὰ νά διαβάσουν τὴν Ἐκθεσὴ τους, δὲν είναι τ' ἀνδρείκελλα που ἔρχονται νά ἐπαναλάβουν τὰ ἴδια χιλιό-

επωμένα πράγματα, που καὶ σὺ τὰ ξέρεις ἀπ' ἔξω κι' ἀνακατωτὰ πρὶν τ' αὐτὴν ἀκόμα, μὰ κάθε μιά φέρνει κι' ἀνακα-

τωτὰ πρὶν τ' αὐτὴν ἀκόμα, μὰ κάθε μιά φέρνει κι' ἀνακα-

τωτὰ πρὶν τ' αὐτὴν ἀκόμα, μὰ κάθε μιά φέρνει κι' ἀνακα-

τωτὰ πρὶν τ' αὐτὴν ἀκόμα, μὰ κάθε μιά φέρνει κι' ἀνακα-

τωτὰ πρὶν τ' αὐτὴν ἀκόμα, μὰ κάθε μιά φέρνει κι' ἀνακα-

τωτὰ πρὶν τ' αὐτὴν ἀκόμα, μὰ κάθε μιά φέρνει κι' ἀνακα-

τωτὰ πρὶν τ' αὐτὴν ἀκόμα, μὰ κάθε μιά φέρνει κι' ἀνακα-

τωτὰ πρὶν τ' αὐτὴν ἀκόμα, μὰ κάθε μιά φέρνει κι' ἀνακα-

τωτὰ πρὶν τ' αὐτὴν ἀκόμα, μὰ κάθε μιά φέρνει κι' ἀνακα-

τωτὰ πρὶν τ' αὐτὴν ἀκόμα, μὰ κάθε μιά φέρνει κι' ἀνακα-

τωτὰ πρὶν τ' αὐτὴν ἀκόμα, μὰ κάθε μιά φέρνει κι' ἀνακα-

τωτὰ πρὶν τ' αὐτὴν ἀκόμα, μὰ κάθε μιά φέρνει κι' ἀνακα-

τωτὰ πρὶν τ' αὐτὴν ἀκόμα, μὰ κάθε μιά φέρνει κι' ἀνακα-

τωτὰ πρὶν τ' αὐτὴν ἀκόμα, μὰ κάθε μιά φέρνει κι' ἀνακα-

τωτὰ πρὶν τ' αὐτὴν ἀκόμα, μὰ κάθε μιά φέρνει κι' ἀνακα-

τωτὰ πρὶν τ' αὐτὴν ἀκόμα, μὰ κάθε μιά φέρνει κι' ἀνακα-

— Λαμπρό, συμπέρανε ή κυρία Διάπλασι όταν τελείωσα. Ὡς κι αὐτός ο διανομέας ακόμη κατάλαβε την ἀξία αὐτοῦ τοῦ γραμματός καί λυπήθηκε νά τὸ σκίσῃ. Τὰ ἄλλα τὰ ἔσκιε ἀλύπητα γιατί ἀσφαλῶς δὲν θ' ἀξίζαν πολὺ... Καί ποῖος ξέρει πόσας θὰ πέταξε. Νά πῶς χάθηκαν τὰ γραμματα τῆς Κυριακῆς προτοῦ νὰ φτάσουν στὰ χέρια μας.

— Τὰ βλέπετε; φώναζε κι ἐγώ. Κι' ἐσεῖς μὲ κάνατε ν' ἀπελπιστῶ καὶ νὰ πιστέψω πῶς τὰ παιδιὰ μὲ βαρέθηκαν. Μπαρὲ Ἀνανία, εἰσαι ἀθάνατος! Ἀξίζεις ὅσο κι' ἂν πῆς! Τί γελᾶτε; Ἄν δὲν ἤμουν ἐγώ, θὰ βρῖσκαμε πῶς χάθηκαν τὰ γραμματα; Θὰ βρῖσκαμε τὴν καλύτερη ἀπάντησι; Κι' ἔπειτα λέτε πῶς δὲν κάνω γιὰ ντεντεκτίβ! Ἀφοῦ τὰ γραμματα ἀνακαλύφθηκαν χάρις στὶς δικές μου ἐρευνες καὶ... τῆς ἀστυνομίας!

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

Α' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μόννα Βάννα* [20Ε].

Β' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Χαρὰ τοῦ Σπιτιοῦ* [18Ε].—*Νέλλη* [17Ε].

Γ' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Φιλίνα* [15Ε].—*Πειραχτήρι* [15Ε].—*Περὶ πλοκάς* [15Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: (ἀπὸ [12Ε] εἰς ἕκαστον:) *Πάνθεια* Ἀβραδάτου, *Μύρον* τῆς Ἀνδρον, *Νάοκισος*, *Λυσόχαρο*, *Πανελλήνιο Ὀνειρο*, *Ναδία*, *Ἐρση Δρόσου*, *Ἀνδραλουσία*, *Γεώργιος Ἀβέρωφ*, *Ἰππότης Λόγγην*, *Λούλα*, *Γαλανομάτα*, *Ἀγγελούδι*, *Γκρέτα Γκάμπο*, *Ἀποδμήτη Φοβηταύρα*.

Η ΜΙΚΡΗ ΑΙΝΩΣΤΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ L. DE KERANY

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —
II'.

Μᾶς γράφουν ἀπὸ τὸ Μπορντώ...

Ὅταν, ἀφοῦ ξημέρωσε ἡ τρομερὴ ἐκείνη νύχτα, ἡ Θυμιούλα ἀνοίξε τὰ μάτια πάνω στὸ μικρὸ ἀπτο κρεβάτι δπου ἀναπαυόταν ἀρκετὲς βδομάδες τώρα, κοντὰ στὴ μὴς Βαρβάρα, νόμισε πῶς ἦτανε παιγνίδι ἐνδὸς ὄνειρου.

Τὰ περιστατικὰ τῆς περασμένης βραδυᾶς εἶχαν ἀφήσει στὸ νοῦ τῆς τὰ ἴχνη ἐνδὸς ἐφιάλτη. Κι' ἡ ἐντύπωση αὐτὴ τοῦ υπερφυσικοῦ καὶ φανταστικοῦ ἐπετάθηκε ἀκόμα πρὸς πολὺ ἀπὸ τὴν ἐμφάνισι τῆς Σολάνζ. Ἡ κόρη τοῦ πυργοδεσπότη, βλέποντάς τὴν ξυπνητὴ, πῆδησε μέσ' στὴν κάμαρά τῆς καὶ ρίχτηκε στὸ λαίμω τῆς κραυγάζοντας:

— Συχώρεσέ με, συχώρεσέ με! Ἡμουν πολὺ κακὴ, ἀλλὰ δὲ θάμαι πιά ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα!..

— Σὲ τί νὰ σὰς συχωρῶσω, δεσποινίς; ρώτησε ἡ κόρη μὲ κατὰπληξιν.

— Πρῶτα-πρῶτα δὲν ὀνομάζομαι δεσποινίς. Ὁ μπαμπὰς εἶπε πῶς θὰ γίνῃς ἀδερφή μου καὶ πῶς θάρθῃς μαζί μας στὸ Παρίσι. Εἶναι τόσο ὥρατο αὐτὸ πού ἔκαμες χτές! Εἶμαι βέβαιη πῶς οἱ ἐφημερίδες θὰ διηγούνται τὴν ἱστορία σου μαζί μὲ τὴν περιπέτεια τῆς Γκῶτ...

Ἡ Θυμιούλα ἀνοίξε τὰ μάτια τῆς ἄλλα τόσα.

— Τῆς Γκῶτ; Τί τῆς συνέβη;

— Πνίγηκε ἐνῶ προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγῃ τὴν καταδίωξι τῶν τελωνοφυλάκων. Μὰ, Θεέ μου! Τί ἔχεις;

Ἡ Θυμιούλα εἶχε ξαναπέσει στὰ προσκέφαλά τῆς, χλωμὴ ὅσο καὶ τὴ βραδυὰ τοῦ δυστυχῆματός τῆς στὴν ἐρημικὴ παραλία.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [10Ε] εἰς ἕκαστον:) *Λευκάτας*, *Γονδολιέρα*, *Λιάνα*, *Ἀγοροκόριτσο*, *Ἰάς*, *Κυρά-Φροσὴν*, *Ἡλιόλουστη*, *Ἀμαρυνίς*, *Ἀσπρη Ἀραπίτσα*, *Ναπολέονη*, *Ἀρης*, *Βύρων*, *Ἀγνούλα*, *Σαπουνόφουσα*, *Ἐρείκη*, *Κρινορόδινη*, *Ἀργιόγυατα*.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [8Ε] εἰς ἕκαστον:) *Χρυσοσάνδαλος Αἰγὴ*, *Χουσὴ Πεταλούδα*, *Ἀρχοντοπούλα*, *Ρεῖσι*, *Πρίγκιψ τῆς Οὐίλμης*, *Ἡβη*, *Ἰουδήθ*, *Ἀθῶο Διαβολάκι*, *Τρομερός*, *Περσεύς*, *Δυσέρετη Χαρά*, *Χρυσολιγὴ*, *Συλφίς*.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [5Ε]). Ὅλοι ὅσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν κρίσιν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ 41^η ΚΥΡΙΑΚΗ

Ἀπ' ὅλα τὰ λουλούδια, ποῖο ἀγαπᾶτε περισσότερο, γιὰ ποῖο λόγο, ἀπὸ τί περιστατικό; (Μὰ... τὴν ἀλήθεια! ὅχι πλαστὲς ἱστορίες. Καὶ μὴ μικρὴ περιγραφή τοῦ ἀγαπημένου λουλουδιοῦ, θάχε κι' αὐτὴ τὴ θέσι τῆς).

Ἀπαντήσεις δεκτὲς ὡς τὸ τέλος τοῦ Δεκέμβρη. Διβάστε καὶ τὸν Ὀδηγό.

Κατ' ἐντολὴ τῆς Διαπλάσεως
Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

μόλις θὰ ξυπνοῦσε μέσα τῆς τὸ αἶσθημα.

Ὁ Φίλιππος καὶ ὁ Ροζὲ δὲν πίστευαν ἀκόμα τὰ μάτια τους ὅταν ἐβλεπαν τὴ Σολάνζ, καθισμένη στὸ προσκέφαλο τῆς Θυμιούλας, νὰ τῆς διαβάζῃ ὥρατα βιβλία γιὰ νὰ τὴν κάνῃ νὰ ξεχνᾷ, ἢ νὰ μοιράζῃ μαζί τῆς τὰ παιγνίδια καὶ τὰ γλυκίσματα.

Μέσα στὸ ζῆλο τῆς μετάνοιάς τῆς, ἡ κόρη τοῦ πυργοδεσπότη ξαναθύμιζε στὴ μὴς Βαρβάρα τὸ διπλὸ σφάλμα πού εἶχε κάνει στὴν ὑπόθεσι τῆς προσωπογραφίας καὶ στὴ συνάντησή τῆς μὲ τὴν ὥραία κυρία πού φοροῦσε πένθιμα.

Ἡ παιδαγωγὸς τῆς ἔκαμε αὐστηρὴ ἐπίπληξι καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ ζυγίσῃ τίς βαρεῖες συνέπειες πού μπορούσε νὰ χῇ, μὴ τέτοια πράξι.

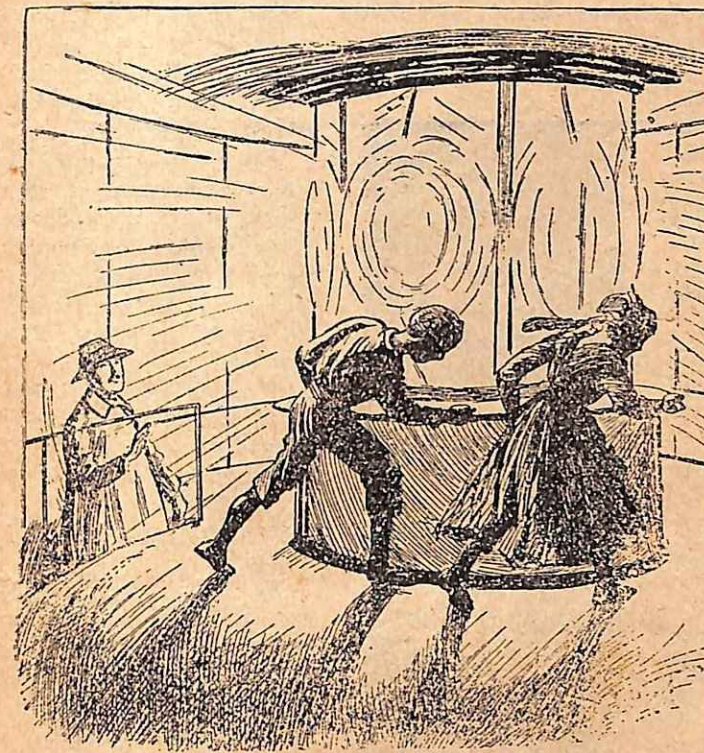
— Νομίζετε πῶς ἡ κυρία ἐκείνη ἦταν καμμιά συγγένισσα τῆς Θυμιούλας; ρώτησε ἡ μικρὴ.

— Ποῖος ξέρει! μουρμούρισε ἡ μὴς Βαρβάρα.

Τὴν ἐξαιρετὴ αὐτὴ γυναῖκα τὴν ἀπασχολοῦσε πολὺ ἡ σκέψις τῆς Θυμιούλας. Εὐχαριστήθηκε πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασιν πού πήρε ὁ κ. Σαρσέν νὰ αναθρέψῃ τὴ Θυμιούλα μαζί μὲ τὴ Σολάνζ. Ἡ ἔξερ ὅμως τί δοκιμασίες ἐπιφυλάσσονταν στὴ φτωχὴ ὄρφανή, πού δὲν ἦταν γνωστοὶ οἱ γονεῖς τῆς, καὶ γι' αὐτὸ ἔβαζε ὅλα τὰ δυνατὰ τῆς νὰ ποσοῦρῃ τὸν πέπλο πού σκέπαζε τὴν περασμένη τῆς ζωὴ.

Κατὰ παρακίνησι δικῆς τῆς, ὁ κ. Σαρσέν ἀπευθύνθηκε στὸν ἀστυνόμο, γιὰ νὰ προσπαθῇ νὰ ποσοῦρῃ καμμιά ὁμολογία ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς Γκῶτ, ἀλλὰ στάθηκε ἀδύνατο νὰ τοὺς κάμῃ νὰ ποῦν λέξι. Καὶ ἐπειδὴ ἡ μητέρα τους, ὕστερ' ἀπ' τὴ νυχτερινὴ τῆς ἐξαφάνισιν, δὲν ἔδινε σημεῖα ζωῆς, δὲν ὑπῆρχε καμμιά ἐλπίδα νὰ διαφωτιστῇ τὸ μυστήριον ἀπ' αὐτὴ τὴν πλευρά.

Μονάχα ὁ καλὸς Θεὸς θὰ μπορούσε

«Ἡ Θυμιούλα κι' ὁ Φίλιππος ἔβαζαν τὸ φάρο σὲ κίνησι...»
(Σελ. 535, στ. α'.)

νὰ κάμῃ νὰ ξεφανερῶθῃ ἡ ἀλήθεια. Κι' αὐτὸν παρακαλοῦσαν μὲ ὅλη τους τὴ θέρη ἡ μὴς Βαρβάρα καὶ ἡ Σολάνζ.

Στὸ μεταξὺ ὅλες οἱ ἐφημερίδες εἶχαν ἀναγράψῃ καὶ διαφημίσει τὴ θαρραλέα πράξι τῆς Θυμιούλας, καὶ πολλοὶ ρεπόρτερ, θέλοντας νὰ χρωματίσουν μίαν ἀπλή εἰδησι μὲ ρομαντικὴ χροιά, εἶχαν διατυπώσῃ μερικοὺς ὑπαινιγμοὺς γιὰ τὴ μυστηριώδη καταγωγὴ τῆς Μικρῆς Ἀγνωστῆς.

Ἐνα πρωτὶ, καθὼς κοίταζε τὸ ταχυδρομεῖο του, ὁ κ. Σαρσέν βρῆκε μὲ μεγάλη του ἐκπληξι μὴ ἐπιστολὴ πού τοῦ ἀπευθυνόταν ἐκ μέρους τοῦ ἀρχισυντάχτη μίαν μεγάλῃς ἐφημερίδας τοῦ Παρισιῦ.

Ἡ ἐπιστολὴ περιεῖχε τ' ἀκόλουθα: «Μᾶς γράφουν ἀπὸ τὸ Μπορντώ καὶ μᾶς ζητοῦν πληροφορίες σχετικὰ μὲ τὴ μικρὴ ἡρώδα τῶν γεγονότων τῆς 16 Σεπτεμβρίου. Ὁ ἐφοπλιστὴς ἐνδὸς ἐμπορικοῦ πλοίου πού πέρασε ἐκείνη τὴ βραδυὰ ἀπὸ τὸ νησί Σέν, θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ προσφέρῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του σ' ἐκείνην πού γίνηκε αἰτία νὰ σωθῇ ἡ περιουσία καὶ ἴσως ἡ ζωὴ του, ἐνῶ αὐτὸς καὶ ἡ κυρία του ἐπαιζαν χαρτὰ μὲ τοὺς ἀλλοὺς ταξιδιώτες».

Ἡ εἰδησι αὐτὴ, ὅταν ἀνακοινώθηκε στὰ παιδιὰ ἀπὸ τὸν κ. Σαρσέν, τοὺς ἀναψε ἕνα ζωηρότατο ἐνδιαφέρον.

— Πρέπει ν' ἀπαντήσουμε ἀμέσως, μπαμπά, συμβούλεψε ἡ Σολάνζ. Ὁ κύριος αὐτὸς μπορεῖ νὰ δώσῃ καμμιά μεγάλη περιουσία στὴ Θυμιούλα...

— Ἡ νὰ τὴν υιοθετήσῃ! συμπλήρωσε ὁ Ροζέ.

Ἡ Σολάνζ ἀναπήδησε πειραγμένη.

— Ἀ, μὰ ὅχι, γιὰ τὸ Θεό! Ἡ Θυμιούλα εἶναι δική μου, θὰ τὴν κρατήσω...

— Δικὴ σου; μουρμούρισε ὁ Φίλιππος. Ἀνῆκει σ' ὅλους μας, κι' ὡς τόσο θὰ τὴν ἀφήσουμε νὰ φύγῃ ἀνὰ πρόκειται νὰ εὐτυχίσῃ ἐκεῖ πέρα...

— Θυμιούλα, ἀγαπημένη μου, δὲν εἶσαι εὐτυχισμένη μαζί μας; τὴ ρώτησε ἐκτεντικὰ ἡ Σολάνζ περιβάλλοντάς μὲ τὰ δύο τῆς χέρια τὸ λαίμω τῆς κόρης.

— Ὁμῶν πολλὴ ἀχάριστη, ἂν ἔλεγε, ἀποκρίθηκε ἐκείνη περιφέροντάς τὸ βλέμμα τῆς, γεμάτο εὐγνωμοσύνη, στὴ συντροφιά πού τὴν τριγύριζε μὲ τόση στοργή.

Ἐπειτα ἀγκάλιασε τὴ Σολάνζ καὶ ἄφησε ἕνα φιλὶ στὸ χέρι τοῦ κ. Σαρσέν.

Ἀφότου ἐγκαταστάθηκε στὸ σπῆτι τους σὺν ἴσῃ, εἶχε χάσει μονομίας τὸ ἀγροῖκο καὶ φοβισμένο φέρισιμό τῆς. Καὶ ἡ μὴς Βαρβάρα, πού τὴν ἐσπούδαζε ἀπὸ κοντά, παραξενευόταν γιὰ τὴ φυσικὴ λεπτότητα πού φανέρωναν οἱ παραμικρότερες κινήσεις τῆς.

— Θεέ μου, ποῖος θὰ μᾶς δώσῃ τὸ κλειδί τοῦ μυστηρίου; ἔλεγε ἀναστενάζοντας χαμηλόφωνα.

Ὁ κ. Σαρσέν ἀπάντησε στὸν ἐφοπλιστὴ τοῦ Μπορντώ κι' ἐκεῖνος δὲν ἄργησε νὰρθῇ σὲ συνεννόησιν μαζί του.

Ἡ Σολάνζ δὲν εἶχε ἀπατηθεῖ στοὺς ὑπολογισμοὺς τῆς.

Ὁ ἐφοπλιστὴς καὶ ἡ γυναῖκα του δὲν εἶχαν παιδιὰ καὶ σκόπευαν σοβαρὰ νὰ υιοθετήσουν τὴ Θυμιούλα. Οἱ πληροφορίες πού τοὺς εἶχε διαβιβάσει ὁ κ. Σαρσέν τοὺς ἐβρῖσκαν ὁλοτελὴ σύμφωνους

καὶ δὲ ζητοῦσαν παρὰ μὴ φωτογραφία τῆς μικρῆς.

Ὁ κ. Σαρσέν εἶχε μίαν ἐξαιρετὴ μηχανή. Ἐδῶλε λοιπὸν μὴ φωτογραφία πού τῆς ἔμοιαζε υπερβολικὰ καὶ τὴν ἔστειλε στὸ Μπορντώ. Ἡ κατὰπληξι τοῦ ὅμως ἦταν χωρὶς ὄριον, ὅταν ἀντὶ τῶν εὐχαριστηρίων πού περίμενε, ἔλαβε ἕνα τηλεγράφημα μ' αὐτὲς τίς ἀπλὲς λέξεις: «Φτάνουμε αὐριο πρωτὶ».

Ὁρλιζ

Σὺν ἀνθρωπος γνωστικὸς πού ἦταν, εἶχε τὴν πρόνοιαν νὰ μὴν ἀνακοινώσῃ τὸ περιεχόμενο τοῦ τηλεγραφήματος στὰ παιδιὰ καὶ περίμενε, γιὰ νὰ τὸ δείξῃ στὴ μὴς Βαρβάρα, νὰ βρεθῇ μόνος του μ' αὐτή.

Χωρὶς νὰ τολμοῦν νὰ βεβαιώσουν ἀκόμα τίποτε, κατέχονταν κι' οἱ δύο ἀπὸ τὴν ἴδια ἐλπίδα καὶ ἀνυπομονοῦσαν πάρα πολὺ νὰ μάθουν τί θὰ συνέβαινε τὴν ἄλλῃ μέρα...

ΙΔ'.

Τὸ μυστικὸ τῆς Μόννας

Ὁ κ. Ὁρλιζ καὶ ἡ γυναῖκα του δὲ μπορούσαν νὰ φτάσουν στὸν πύργο πρὶν ἀπὸ τίς δέκα τὸ πρωτὶ.

Ὁ κ. Σαρσέν, θέλοντας νὰ βρεθῇ μόνος μαζί τους τὴ στιγμὴ πού θὰ κατέβαιναν ἀπὸ τ' ἀμάξι, παρακίνησε τὰ παιδιὰ, μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτοῦ τοῦ λαμπροῦ καιροῦ, νὰ κάμουν ἕναν περίπατο στὴν ἀκρογιαλιά.

Ἡ πρότασή του ἔγινε δεκτὴ μὲ προθυμία.

— Θὰ κρατήσω μονάχα τὴ Θυμιούλα, πρόσθεσε ὁ πυργοδεσπότης ἀφοῦ σκέφτηκε λίγο.

Μὰ τὰ παιδιὰ, ὅλα μαζί, διαμαρτυρήθηκαν: «Τὴ Θυμιούλα τὴ θέλου- με μετς!»

— Ἐρεῖ δ- λους τοὺς δρό- μους! Θὰ μᾶς ὁδηγεῖ!..

— Μᾶς λέει ὥρατες ἱστορίες!

— Δὲ μπορούμε νὰ διασκεδάσουμε χωρὶς αὐτὴ!

— Καλὰ, πάρτε καὶ τὴ Θυμιούλα, ἀναστενάξε ὁ κ. Σαρσέν, μὲ τὴ σκέψιν πῶς ἡ ἀπουσία τῆς μικρῆς ἦταν ἀκόμα προτιμώτερη στὴν περίστασι αὐτή.

τῇ γνωριμῇ μετὰ τὸ Νιάκο. Βρῆκα ὁμῶς κάποια ἀταξία, κάποια ἀσυναρτησία στὴν ἐκθεσὴ. **Ἡ Μ. Κ.** ἀπὸ τὸ ξαναγράψῃ μετὰ τῆς, μετὰ πρῶτα ὄνομα, ἔπειτα περιγραφή, ἔπειτα προτερήματα, ἔπειτα ἐλαττώματα, ἔπειτα συμπέρασμα. **Ὅχι** ὅλα μαζί, ἀνάκατα, καὶ τὸ συμπέρασμα στὴ μέτρη! — «Ὁ Δράκος» τῆς **Δαναΐδος**. Τοῦ γνωστότατου αὐτοῦ κοιμήματος τοῦ Γκαίτε (der Erlkäufing) ἔχω δημοσιεύσει κατὰ καιροὺς δύο-τρὶς ἑμμετρὲς μεταφράσεις. Δὲν πᾶει τώρα νὰ δημοσιεύσω κι' ἄλλη στὸ πεζό, μολονότι αὐτὴ τῆς **Δαναΐδος** εἶναι ἀρκετὰ ἐπιτυχημένη. Ἀς μεταφράσῃ κανέν' ἄλλο γερμανικό, πῶς ἀγνώστο. — «Πόσοι» τοῦ **Ὁρφέως**. Καλὴ ἡ ἰδέα. Ἀτεχνὸι ὁμῶς οἱ στίχοι. Ὁ φίλος μου πρέπει νὰ γυμνασθῇ ἀκόμα πολὺ. — Θὰ ἐξακολουθῶ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Ἀθάναιη Ἑλλάδα** (χαίρω πὺ πέρασαν ὅλα κι' εἶσαι τώρα γερὴ καὶ δυνατὴ φαντάζομαι τί ἐντύπωση θὰ σοῦ ἔκαμε ἡ Πόλις μετὰ τίς τόσες φυσικὰς ὁμορφίαις· δὲν μοῦ λές ὁμῶς τίποτα καὶ γιὰ τὰ μνημεῖα τῆς· τὴν Ἀγία-Σοφίαν δὲν τὴν εἶδες;) **Πόντος Ἀλάς** (δεκτὴ) **Περίκλιτα τῶν Ὀνείρων** (ἀρκετοὶ εἶναι κι' οἱ τρεῖς Διαγωνισμοὶ τοῦ ὁποῦ μπόρεσες νὰ παντήσῃς· σοῦ ἔστειλα τὸν «Κόκκινο Βράχο».) **Μικὴν Μάους** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ τὸ διηγημάτιν θὰ τὸ διαβάσω μετὰ τὴν σειρά σου) **Σεπεριμένον Δόρδον** (πέρασε τουλάχιστον ἡ τεμπιλιά, γιὰ νὰ μοῦ γράφῃς κάποτε τώρα πού δὲν θάχῃς τόσο πολὺ ἐργασία;) **Μικρὰν Σφομάχον** (αὐτό, εἶδες, σοῦ ἐνέκριν'· χαίρω πολλὰ κι' ἐλπίζω νὰ βλέπω συχνὰ τώρα σου γραψιμάτιν.) **Ἀν. Ἐμ. Γκαζήν** (ἔστειλα τὰ 19 φυλλάδια· εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλά λόγια, καθὼς καὶ ὁ κ. Φαίδων) **Ἀνδάλουαν** (εὐχαριστῶ κι' ἐγὼ μετὰ δέκα μνηστικά· διαβάζω τὰ συγγραμμάτια σου στὴ δ. Καρακάλου γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ στὴν κ. Ταυροπούλου γιὰ τὰ «Ὁρφαναύλια».) **Βασιλέα τῆς Ζούγκλας** (ἔστειλα· θὰ μοῦ γράφῃς τουλάχιστον τώρα πού πέρασαν ὅλα αὐτά;) **Ἀλκην Φοῖβον** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· δὲν ἐμποδίζει τίποτα τὸ διαλογικὸ ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον) **Κινεζούλαν** (τετράδια ἔστειλα· στίς λύσεις, γιὰ νὰ εἶναι κανεὶς ὑποψήφιος Ἀ Βραβείου, πρέπει νὰ ἔχῃ τουλάχιστον νὰ 10 τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν περισσοτέρων δὲν πειράζει βέβαια, ὅτε εἶναι ἀνάγκη νὰ παραλείπῃ καμμιά ἀπ' ὅσες βρῶσκει· αὐτά, ἂν κατάλαβα καλὰ τὴν ἀπορία σου) **Συλάβον Βορειοηπειρωτὴν** (τὸ ἔλαβα· εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά λόγια) **Κόκκινην Σιάν** (ἔχεις καιρὸ ἀκόμη, ἂν θέλῃς νὰ στείλῃς) **Φοῖβον** (καλὰ εἶναι κι' ἐτοί, δὲν χρειάζεται ἀντιγραφή) **Τρικαλινόν** (ἡ ἀγγελία κινεῖται δρ. 26, ὥστε πρέπει νὰ στείλῃς ἀκόμῃ 6 δραχμῆς) **Ἰουδὴ** (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γραμματάκι σου· τόσο θάρρῃς πάλι νὰ μοῦ ξαναγράψῃς;) **Ἀρνήν** (δὲν θὰ τὸ θυμῇ θῶ! πρέπει νὰ τὸ ξαναστείλῃς καὶ νὰ γράφῃς ἀπὸ πάνω ἔσπευλα καὶ ἄλλο, πού παρακαλῶ νὰ μὴ λη-

φθῇ ὑπ' ὄψεϊ») **Ἀκανθυλλίδα** (καθόλου παρειακτὴ! ἔχεις πάντα ὅλα τὰ δικαιώματα· μόνο τὸ ψευδώνυμό σου δὲν ἔχεις ἀναενώσει, ἀλλὰ, ἐπειδὴ πλησιάζει νὰ τελεῖται ὁ χρόνος, ἄφῃς νὰ τὸ ἀνανεώσῃς ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου) **Ναυτάκι τοῦ Θερμαϊκοῦ** (ὅλοι καλὰ καὶ σ' εὐχαριστοῦν· τί εἶναι τὰ ἔσθῃμα τὸ ἐξηγεῖ πολὺ καλὰ ὁ Ὁμήγος· νὰ, πῶς πᾶς εἶναι πόντοι πού παίρνει καθένας σὲ κάθε Διαγωνισμὸ ἀναλόγως τῆς ἀξίας του· καὶ σὲ τέλος τοῦ χρόνου, κερδίζει ὁποῖος ἔχει τὸ μεγαλύτερο ἀθροίσμα· τὸ κατὰ-λαβὲς εἶται;) **Βασιλικὴν Τριλίβα** (ἔλαβα· δὲν πειράζει· πῶς πᾶς... ἡ τεμπιλιά;) **Σιφοῖν** (αὐτὸ θὰ τὸ πῶ σὲ ἐρχόμενο) **Τόμπολον** (ἔλαβα· κ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἔσπασμα) **Δωδεκανησιακὸν Πόθον** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ὑπόλοιπον στὴ διάθεσὶ σου δρ. 40,40) **Δουλούδι τῆς Καρδιάς** (τετράδια ἔστειλα· γιὰ τὰ ἄλλα θὰ σοῦ πῶ σὲ ἐρχόμενο) **Ταρεζάν** (ἔλαβα καὶ συμμορφώθηκα) **Νέαν Ἑλλάδα** (ἔκαμες πολὺ καλά· ἀλλὰ τὸ σημεῖον αὐτὸ καὶ σὲ χειρόγραφο; ἀλλοῦ-τικα δὲν θὰ τὸ θυμῇθῃ) **Ἀσπασίαν Κουντούρη** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) **Δευνάταν** (λυσιχάρτο ἔστειλα· θὰ ἰδῶ· μόνο ἂν εἶναι πολὺ καλὰ καὶ ἂν συντομεύουνται εἴκο-λα, θὰ ἐγκριθῇ. ἄλλως θὰ πορρι-φθῇ, γιὰτὶ καὶ μόνο του καθὲς μέ-ρος ὑπερβαίνει τὸ μέτρο) **Σοφίαν Σιμάτον, Γαλανομάταν, Γαβριάν, Ἰδανισμὸν** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 16 Ὀκτωβρίου σὲ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 256ου Διαγωνισμοῦ Ἀδελφών. Αἱ λύσεις τοῦ εὐλαδίου τοῦτου εἶναι δεῖται μέχρι τῆς 25 Δεκεμβρίου.

636. Λογοπαϊκτικὸς Δεξιόγραφος
Ναὶ μὲν ἔτσι λέγεται
Τὸ γνωστὸ νησί στὸ Αἶγατο,
Μ' ἂν τὸ πῆς στὴ φράση μου,
Ποιητὴ θὰ πῆς ὀρχαίτο.
Πανθεῖα Ἀβραδάτου

637. Στοιχειοτονόγραφος
Αὐτὸς ὁ ἑλληνας ὁ σοφός
Τὴ ζώνη του ἂν πετάξῃ
Καὶ τονισμὸ ἂν ἀλλάξῃ,
Ἀγνός, ψυχρὸς καὶ σιωπηλός
Θὰ πῆς νὰ σκεπῶσῃ
Ὁλόκηρη τὴν πλάση.
Κυρά τῆς Θάλασσας

638. Μεταγραμματισμὸς
Ὑγρὸ 'ναι μέσα στὸ κορμί,
Μὰ τὸ λαμὸ τοῦ ἀλλάξω
Καὶ κάποιο κράτος στὴ στιγμὴ
Μὲ τοῦτο παρουσιάζω.
Βιολέττα

639. Αἶνιγμα
Ὅσο δὲν ἔξῃς, ὅ,τι ζητεῖ
Νὰ μάθῃ, ζεῖ κι' ἀξάνει·
'Ἀλλ' ἄμα μάθῃ πῶς καὶ τί,
Ἀμέσως θὰ πεθάνει.
Μικρομέγαλη

640. Μαίανδρος

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Νάνικαταστηθῶν οἱ ἀστερί-
σκοι διὰ γραμμάτων ὥστε ν' ἀ-
ναγινώσκωνται· πρόθεσις, τρώ-

φιμον, νομοθέτης, ἐπίρρημα, θυ-
γάτηρ τοῦ Κάδμου, χρονικὴ μο-
νάς, πόλις τῆς Μ. Ἀσίας, μέρος
δενδρόφυτον, νήσος τοῦ Αἰγαίου,
υἱὸς τοῦ Νῶε, τρωακικόν, πρό-
θεσις, γεωγραφικὸς ὄρος, ὀπω-
ρικόν, σκοτεινόν.

Ἰούλιος Καίσαρ

641. Κρυπτογραφικόν
1234567890 = Καλλιτέχνης
29050 = Λόγος
3178890 = Καλλιτέχνης
4923 = Δὲν εἶναι θάλασσα
563853 = Κράτος
69450 = Φυσικὸν φαινόμενον
78450 = Φυσικὸς νόμος
89450 = Τέλος
98530 = Προφήτης
0723150 = Θεὸς Αἰγύπτου
Ἡλιόλουστη

642. Στενογραφία
Χ Α Ρ Ι Σ Ν Τ Κ Ε
Διὰ τῶν γραμμάτων τούτων,
ὅσα σδήποτε φράς ἐπαναλαμβα-
νομένων, νὰ σχηματισθῇ ἀρχαῖον
ρητὸν ἀπὸ ἐξ λέξεων.

Τὰ γράμματα ἐσημειώθησαν
καθ' ἣν τάξιν πρωτοφαίνεται ἐ-
κάστον εἰς τὸ ρητόν.

Νικητὴς τοῦ Ντέρμπυ

643. Φωνηεντόλιπον
ν - τ - πν
Πανελλήνιον Ὀνειρον

644. Γρίφος
κε 1
αναν κε κε νόμου 1 1
αναν αγκ θ
αναν κε κε μετὰ 1 1
κε 1
Ναῖς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
645. Charade

Mon premier a des poils et
n'a pas des plumes.
Mon second a des plumes et
n'a pas des poils.

Mon tout n'a ni poils ni plu-
mes: c'est un reptile! Ναῖς

n - oue - chs - i - ft - olee - i - i
Ἀνδάλουσία

ΑΥΡΕΛΙΟΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 32

454. Ὄνος (ὄν, ὄς.) — 455. Τι-
μὴ (τί, μή.) — 456. Παναμάς-
Παλαμάς. — 457. Ξανθή-Ξάνθη.
458.

Θ Α Σ Ο Σ

Ε

Θ Ω Μ Α Σ

Ρ Ι Σ

Σ

Ο Ρ Α Τ Ι Ο Σ

Ε Ν Ο Φ Ω Ν

Β Α Ι Κ Α Λ Η

Α Π Ο Δ Λ Ω Ν

Σ Ο Υ Η Δ Ι Α

Σ Ε Ψ Ω Σ Τ Ρ Ι Σ

459. ΠΙΤΤΑΚΟΣ (ιαταται, τικ-
τάκ, ἄτακτος, κίσσα, ὀκᾶ, σάκ-
κος.) — 460-464. Διὰ τοῦ Α: ἔ-
λος, μύλος, τῶλος, ἄλας, ἀλάων.
— 465. Πίσω ἔχει ἡ ἀχλάδα τὴν
οὐρὰ. — 466. Μέμνησο τῶν εὐε-
ρεσιῶν (μ' ἐμ 467. J A L O U X
νί, σῶ, τότε, A V A N T
βέργαι, Σιών.) L A I T
— 468. Mieux O N T
vaut tard U T
que jamais. X

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς **Α' Περιόδου** (1879 — 1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
υπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς
τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἐ-
καστος τόμος δρχ. 28, ταχυ-
δρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ.
28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ
δρχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς **Β' Περιόδου** (1894 — 1930),
υπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 37 ἐν ὅλῳ. Ἐκ τούτων, οἱ
μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894 — 1928
τιμῶνται ἑκαστος ἀρραφὸς δρ.
80 καὶ ραμμένους δρ. 85. Οἱ δὲ
Τόμοι τοῦ 1929 καὶ 1930 τι-
μῶνται ἑκαστος ἀρραφὸς δρ. 110
καὶ ραμμένους δρ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου
τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω
τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν δρχ.
5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δρχ. 15 ὁ ραμ-
μένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν
δρχ. 23 εἴτε ἀρραφὸς εἴτε ραμ-
μένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ ἀπλά
στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέ-
ραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις,
μετὰ παγὰ δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ με-
τεφάλα δρ. 1. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

ΛΑ' — 663/

Ἀντάλασσε τετραδιάκι καὶ διάφο-
ρὰς κάρτες μετὰ ἐυγενικὸν Δια-
πλασέπουλο καὶ Βατράχους. Κ. Μαλι-
κούτη, Ἀνδρούτσου 130, Πειραιᾶ.

Λωρεττα, Χαραυγὴ

ΛΑ' — 664/

Εὐχαριστῶ θερμὰ τὸν Ντίνο Ἀδερφι-
τη καὶ ὅλα τὰ ἄλλα Διαπλασέπουλα
γιὰ τὰ συγγραμμάτια τους, καὶ τὸ ἐυγε-
νικὸ ἐνδιαφέρον τους.

Κόρη τῶν Ἀθηνῶν

ΛΑ' — 665/

Διεύθυνσὶς μου εἶναι:
Σαλιόβουρδ 6, Ἀθήνα.

Κόρη τῶν Ἀθηνῶν

ΛΑ' — 666/

Ὁρδὶε Δεσμὲ, σοῦ εὐχόμεθα νὰ γιορ-
τάσῃς ἀπείρους φορές ἀνόμιχ' εὐτυχι-
σμένους. Λεογκριν — Νεστράδαμος

ΛΑ' — 667/

τὴν γιορτὴ σου Γερόδιε Δεσμὲ, σοῦ
χαρίζομαι τὸν... Ταρεζάν,
Ὁ Λεογκριν τοῦ Βάγκνερ

ΛΑ' — 668/

πρὸς ἀλληγογραφίαν μετὰ Διαπλασέπου-
λες καὶ τῶν 12 ἐτῶν Δ. οἱ: Βασίλειον
Γαλαλῆρα, ἱατρὸν, Ἀμαλιάδα, διὰ:

Καμέλια

ΛΑ' — 669/

ΠΕΡΙΠΛΟΚΑΣ ΚΑΙ ΑΛΑΝΙΑΡΑ,
στὸν τραγικὸν θάνατο τοῦ ἀγαπη-
μένου σας ἀδελφοῦ ΓΙΩΡΓΟΥ Κα-
τσαροῦ, συμμεριζομῆται βαθεῖα τὴν θλί-
ψιν σας. Ἀνδριανὴν Ἰριανταφυλλίαν

ΛΑ' — 670/

Καλῶς σὰς εὐρῆκα Διαπλασέπουλα
καὶ Διαπλασέπουλες μου.
Μικρὰ Σφομάχος

ΛΑ' — 671/

Πανελλήνιον Ὀνειρον, πότε θὰ ἐγγρα-
φῇς, παῖδί μου, σὸ δημοτικόν; Ἐπὶ
θα ἐκπολιτίσῃς, αἰεὶ, τὴν Παταγονία;
Ἐπιτέλους, μᾶθετε Ἑλληνικά, πρὶν νὰ κά-
μετε νὰ ἐγκαταλείψῃς τὴν Ἑλλάδα!!!

ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΤΟΣ

ΛΑ' — 672/

Νεστράδαμος, πότε εἶπα ἐγὼ ὅτι λέγε-
σαι Μπαῖδου; Κάτω τὰ κόλλα Παν-
δώρα, τρελλή...

ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΤΟΣ

ΛΑ' — 673/

ἐνθερμὸν Πουλί, ἀντάλασσε με
Μ. Μυστικὰ: νὰ περιμένῃς
Νέα Ἑλλάς